

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 kraje. na leto.

Štev. 4.

V Celovcu 15. aprila 1872.

XXI. tečaj.

Pridiga za III. povelikonočno nedeljo.

(Pravičnim se žalost v veselje spreoberne.)

(Konec.)

„Vi boste žalovali, ali vaša žalost se bode obrnila v veselje.“ Jan 16, 20.

Kakor za nočno tmino posije rumeno solnčice, kakor za silno nevihto nastane mir in tihota: tako iz černe žalosti nastane pravičnemu sladko veselje. Tako je, v Jezusu zbrani! Ni je žalosti, ktereje ne bi bilo konca. Bilo je na svetu dobrih in bogoljubnih ljudi, ki so mnogo in mnogo preterpeli, morali so se vojskovati z vsakoverstnimi nadlogami in nevoljami, pa vendar je z Božjo previdnostjo vse jim izšlo na dobro! Kar so z ene strani preterpeli, to jim je bilo na drugej obilno poplačano. Pomislite, bratje in sestre v Jezusu, na tistega pravičnega v starem zakonu, kteremu se je reklo Job. Pomislite, s koliko žalostjo se je vžalostilo njegovo ubogo serce; kolike nesreče so ga zadevale, kolike nadloge! Hudobneži so mu odgnali vso živino, v ognju mu je zgorelo vse blago, neusmiljena smert mu je pobrala vse otroke — sine in hčere — in celo telo mu je obolelo za gnjusno belezniijo tako, da od podplatov do temena ni bilo na njem zdravega mestica, kamor bi mogel človek samo z iglo zabosti. Pa še ni zadosti; da se še do verha napolni grenki kelih njegovih nadlog, serdila je in žalila ga tudi njegova prava žena, in tudi prijatelji so ga krivičili in obrekovali. Silne so bile njegove grenkosti, britka njegova žalost. Pa vendar je dočakal konec svojim nesrečam in britkostim; kajti kar je zgubil, bilo mu je dvojno nadomeščeno, in tako mu je žalost obrnila se v veselje.

Pa čemu se sklicujem na tujo skušnjo, čemu ne na lastno? Ali mar ni tu nikogar med nami, ki bi mi poterdil, da se pravičnega žalost vsikdar obrne na radost? Ozrite se, bratje in sestre v Je-

zusa, na svoje minulo življenje, spomnite se vsega, kar vas je kedaj bolelo, stiskalo in mučilo, in povejte mi sami, ali vas ni vse to minulo in ali se ni vam vsikdar po žalosti in tugi povrnilo v serce radost in veselje? O, ali ni res, da mora marsikdo, če pomisli svoje prešlo življenje, priterditi: Takrat, ko me je zadelo to ali uno hudo, ah kako zelo se mi je razjokalo ubogo serce; ali hvala Bogu, tudi to je prešlo, prešle so nesreče in betežnosti, prešle tuge in žalosti! — Ah tudi mene je zadelo veliko hudo, tako pravi zopet drugi, zadelo me toliko hudo, da nisem vedel, ni kod in ne kam. Zapustili, ah goljufali in izdali so me prijatelji, v ktere sem najbolj zaupanje stavil, od nikoder, ah od nikoder mi ni bilo pomoči, že sem mislil, da sem zgubljen; ali Bog mi je pomogel, pomogel iz vsega hudega, da se je tudi meni žalost obrnila v veselje. Tako mora poterčiti marsikdo izmed nas, da tam, kjer človek ne more, da mu Bog pomore.

Tako je, bratje mili! In zato zopet pravim: Ni je nesreče, ni je nadloge, ki je ne bi bilo konec kedaj. To nam obeta sam Bog, on nas sam zagotavlja o tem, da se pravičnemu žalost vsikdar oberne v veselje. „Kteri sejejo s solzami, žanjejo z veseljem“. (Psal. 125, 5.) Tako veli tudi resnična beseda Božja. In zopet: „Blagor žalostnim, ker oni bodo razveseljeni“. (Mat. 5, 5.) In to nam tudi posebno priča današnje sv. evangelije. V njem tolaži Zveličar svoje ljube aposteljne, tolaži jih, da se jim bode žalost obrnila na radost, na toliko radost, da bodejo popolnoma pozabili prešlih nadlog in nesreč, kakor žena, kedar porodi dete, pozabi velikih bolečin, ki jih je preterpela. Tudi nam veljajo te tolažilne sladke besede, tudi nas ž njimi tolaži edino-rojeni sin Božji. Ne dvomimo tedaj o tem; on hoče, kar pa on hoče, to tudi more storiti, ker je vsegamogočen, ter njemu nič ni nemogoče.

Morebiti da pa kdo poreče: Ni res, da se pravičnemu žalost vsikdar oberne v veselje. Lazar je bil človek pravičen, pa vendar je terpel do poslednjega svojega dihljeja. Njegovemu terpljenju ni bilo konca, ker je terpel do smerti. Res je, kar terdiš, mili bratec, poterdujem, da je terpel do smerti; ali pa ne veš, kaj se mu je pozneje prigodilo? Došli so angelji, in odnesli ga Abrahamu v naročje, odnesli ga v rajsko veselje, in tako se mu je vendar žalost obrnila v veselje. „O kdo ne bi hotel tu, na tem svetu, kar mu drago, terpeti“, tako piše sv. oče Ciprijan, „in če bi to terpelo tudi do smerti, da nam le po smerti na vse veke bode prijetno in dobro“! Povejte, zveličani prijatelji Božji, ki ste mnogo in mnogo preterpeli na tem svetu, ter se sedaj radujete v nebesih, povejte nam, ali ni vam se žalost obrnila v veselje? Vas posebno, premili naši patroni, vas kličem za priče: povejte nam, ali ni se tudi vam žalost obrnila na radost? Ti sv. Jožef, ki si nam redil našega Odrešenika, ti sv. Mohor, ki si nam Slovencem prižgal luč sv. vere, vidva slovanska apostola Ciril in Metud . . . , ah koliko ste vi hudega

preterpeli, terpeli ste do smerti. Ali se ne radujete sedaj pred Božjim obličjem, ali se ne radujete z nedopovedljivo radostjo, in ali ne bode se radovali na večne čase? Za kratko časno terpljenje in žalost došlo vam je večno plačilo in večna radost! Ali vam je sedaj žal, da ste na svetu preterpeli toliko hudega, da celo prelili svojo kri? Povejte nam, ali ne bi drage volje zopet terpeli vse gorjé, vse hudo, vse bolečine, ko bi v drugo prišli na svet? Gotovo bi bili pripravljeni, preterpeti še enkrat, še tisočkrat toliko, samo da dosežete to plačilo, to veselje, katero vas je sedaj došlo. In tako, mili moji, zgodilo se je tudi drugim prijateljem in ljubljencem Božjim. Kar koli so na tem svetu preterpeli za Boga, resnico in pravico, tisočero jim je bilo poplačano; jenjale so jim bolečine in terpljenja, in žalost se jim je obrnila v veselje.

S tim se pa tolažite tudi vi vsi, zvesti kristijani, s tim se tolažite, kedar morate po nedolžnem kaj terpeti. Morda zdihujete, ker vas preganjajo zavoljo pravice; ali poterpíte malo, in žalost se vam hoče obrniti v veselje. Tožite morda, ker morate se hudo vojskovati s svojim mesom, in siliti ga na dobro; ali poterpíte malo, in žalost se vam hoče obrniti v veselje. Žalostite se morda, ker se morate včasih odreči tudi temu, kar vam je najmilejše, da si tako obvarujete duši mir; ali le malo poterpíte, in žalost se vam hoče obrniti v veselje. Žalostite se morda, ker vam gadni, obrekovalni jeziki blatijo in černijo čisti in pošteni obraz; ali poterpíte malo, in žalost se vam hoče obrniti v veselje. Žalostite se morda, ker se vam godi krivica, ker svet tudi najboljše namene vaše na krivo sodi, in dobre dela z nehvaležnostjo vrača, ali čakajte malo in terpite malo, in žalost se vam hoče obrniti v veselje. Gotovo, prej ali slej, in prav gotovo v večnosti, se vam hoče vsa žalost obrniti v veselje!

Ne jokaj tedaj, in ne žaluj brat bolehní! Res je, dolgo že morda bolehaš, dolgotrajna morda in težka bolezen ti mori telo; ali, kakor mu drago, naj še tako dolgo terpi tvoja bolezen, vendar hoče kedaj nehati, in tebi žalost se obrniti na radost. Ne jokaj, ne žaluj, ti borni brat! Res je, od vseh strani te je stiskala nesreča in nevolja: morda poginjaš od gládú in premiraš od mraza, morda ti jokajo gladni otroci; slišiš jih, pa nimaš morda ničesa, s čim bi jih nasitil! — Verujem ti, da ti morda hoče razpočiti serce; pa vendar pravim ti: Obriši si solze in ne jokaj; kajti stari dobri Bog še tudi sedaj živi v nebesih, in tudi pred tvoj prag hoče kedaj posijati ljubo solnce; Bog hoče tudi tebi pomagati, in tudi tebi se hoče žalost obrniti v veselje. Ne toži, bratec mili, ako te je svet zapustil, ako so se ti izneverili tudi najzvestejši prijatelji, ako na vsem širokem svetu nimaš nikogar, ki bi se za tebe zavzel, ki bi te pomiloval, in ljubil; ne jokaj in ne plakaj, ker tam gori nad zvezdami je nekdo, ki vidi tvoje solze, ki sliši tvoj jok; on hoče

tudi tebe ob svojem času potolažiti in razveseliti, in tebi se hoče tuga in žalost obrniti v veselje.

Prenašajmo tedaj dragovoljno in sterpljivo, naj nas zadene kar koli! „Ako bodeš voljno nosil svoj križ,“ tako piše pobožni Tomaž Kempenčan, „bode te on peljal in pripeljal k zaželjenemu cilju in koncu, namreč tje, kjer bode konec vsemu terpljenju.“ (De imit. Christi lib. 2. cap. 12.) S tim upanjem podpirani so preterpeli, in sicer dragovoljno preterpeli sv. mučenci težke rane, ljute bolečine, železje, ječe, zasmehovanje in tudi smert. S tim upanjem podpirana je dragovoljno terpela sv. Tekla, in želela si je z vso dušo, terpeti še več. In zato je tudi navadno rekala sv. Terezija: „da svojih zopernosti ne bi zamenila z vsem blagom tega sveta, da bi brez njih ne hotela živeti.“ Zato je navadno rekal sv. Frančišek, da svoje zopernosti in boleznj ceni kot najboljše svoje prijatelje, in najmileje brate.

Sklep.

In tako se tolažimo tudi mi, v Jezusu zbrani bratje in ljube sestre! tolažimo se v tugi in žalosti, nadlogi in težavi. Pomislimo, kedar nas zadenejo križi in težave, kedar se nam raztoži in razjoka serce, pomislimo na Jezusove besede: „Vi bote žalovali, ali vaša žalost se bode obrnila v veselje.“ Premile in presladke te besede naj vam plavajo vedno pred očmi, na nje ne zabite posebno takrat, kedar vas doleti grenkost in težava, tuga in žalost! Takrat se tolažimo s tim, da bodejo nehale kedaj naše reve in težave, da bodejo nehale nadloge in terpljenja, in da se nam bo žalost obrnila v veselje. In zato naj nas doleti zlo, kakoršno hoče, mi hočemo biti, Oče nebeški, z vsem zadovoljni; in popolnoma smo prepričani o tem, dokler bodemo hodili po tvojem potu in živeli v tvojej milosti in ljubezni, da nas ti ne bodeš zapustil, da nas hočeš za kratkočasno terpljenje plačati z večnim plačilom, in vso žalost obrniti v veselje, v veselje večno. Amen.

Pridiga za IV. povelikonočno nedeljo.

„Nočemo pa bratje! da bi ne vedeli od spijočih, da ne žalujete, kakor uni, kateri upanja nimajo. I. Tes. 4, 12.“

Vvod.

Tri in trideset let je bil star veliki cerkveni učitelj sv. Avguštin, ko mu je umerla mati sv. Monika. Užalilo se je serce do-

bremu sinu, ali zato vendar ni dal se popolnoma premagati žalosti. Celó tolažil je sina Bogdana, naj ne joka; kajti dejal je, da ne gre prelivati solz zavoljo smerti kristijanke, ki je tako sveto živela, in tako sveto v Gospodu zaspala. In kasneje, ko so telo rajne matere nesli v cerkev, ko so za-njo brali sv. mašo, in ko so spuščali jo v hladni grob, tudi tedaj se je premagal ta sveti mož, da niti ena solza ni porosila njegovega lica. Ali ko je prišel domu, ter bil sam, začel je britko jokati. Z ginjenim srcem se je spominjal njene materinske ljubezni, s katero ga je vedno ljubila; spominjal skerbi, s katero je za-nj skerbela; žalosti, katero jej je bil napravljjal; solz, katerih jej je bil privabil v oči s svojim prejšnjim grešnim življenjem. In britko je jokal, ter debele solze prelival. — Tako tudi dan danes žalujejo in jokajo ljudje, ko jih smert loči od tistih, ktere ljubi njihovo serce. Kako se tu joka, koliko solz se preliva, kedar vam, mili bratje, neusmiljena smert ugrabi koga, ki je drag in mil vašemu sercu, kedar vam ugrabi koga od žlahte ali kakega prijatelja! Žalost ta je človeku prirojena. Ah ni moč ubraniti se solzam, kedar nam nemila smert terga iz naročja tistega, ki je z nami, in s katerim smo mi s kervno zvezo zvezani, ki je nam, in kteremu smo mi ljubi. Takrat vas tudi proti volji gorke solze polijejo, kedar vam dobro in milo dete nesó iz hiše, da ga zagrebejo; — ali kedar vam dobrega očeta ali skerbno mater spuščajo v hladni grob in s černo zemljo zasipajo. Ah verujem vam to, sam sem skusil, silna in strašna je ta žalost! O tecite takrat svete solze, tecite, dajmo naj tekó solze žalosti, in prav je, da tekó. Tako žalost, ali zmerno, dopušča tudi naša sv. vera. Ali nisi ti sam, sin Božji, silno se jokal pri grobu milega prijatelja Lazara? Ali ni tudi tebi se užalila duša in zaplakalo serce, ko ti je došel glas o njegovej smerti? Tako se ne brani ni vam, verni kristijani, žalovati zavoljo smerti svojih milih in dragih, zavoljo smerti žlahte in prijateljev. Samo treba je, da se v žalosti in joku deržite mere, da ne bodete kot oni, ki nimajo upanja. Jokajte, ali zmerno, in terdno zaupajte, da so vam mili in dragi samo zaspali, da se bodete zopet enkrat z njimi snidli. In ravno to je hotel reči sv. Pavel, ko je pisal: „Nočemo pa bratje, da bi vi ne vedeli od spijočih, da ne žalujete, kakor uni, kteri upanja nimajo“. Te besede so vredne, da jih bolj na tanjko preišljujemo; kajti z njimi nas sv. apostelj opominja ravno tako, kakor je po spričevanji danešnjega sv. evangelija, opominjal Jezus svoje učence pred svojim odhodom. Zeló so se oni užalili, ko jim je rekel, da hoče oditi. Ali ni pustil jih Jezus v žalosti, ampak potolažil jih je s tim, da gré v nebesa, v večno slavo, k svojemu nebeškemu Očetu, kjer ga bodejo zopet videli. No, mili bratje, s tim se tolažimo tudi mi, kedar nam merjó ljudje naše žlahte, kedar nam merjó prijatelji in dragi ljubi.

Tolažimo se s tim:

1) Ali so iz te solzne doline v boljše življenje, in

2) enkrat se zopet z njimi snidemo!

Morebiti ni nobenega med nami, ki ne bi že imel razjokati se zavoljo smerti tega ali tega, ki je bil njegovemu sercu drag in mil. Pa če je tudi kdo tu, kteremu še do sedaj ni nikogar od zlahte ali prijateljev ugrabila nemila smert, ah ta hoče morebiti prej, ko se nadja, jokati nad njegovim grobom. Zato, dobro me poslušajte vsi danes, in daj vam Bog, da se potolažite z današnjim mojim govorom.

I. del.

„Nočemo pa, bratje! da bi vi ne vedeli od spijočih, da ne žalujete, kakor uni, kateri upanja nimajo.“ Tako je opominjal sv. Pavel svoje mile Solunčane, in tudi jaz vam danes tako kličem. Tudi vi nimate presilno žalovati zavoljo smerti vaše mile zlahte in prijateljev; zakaj oni so

1) odšli iz te solzne doline na boljši svet, kjer so pričeli novo, blaženo življenje. Smert, v Jezusu zbrani bratje, kakor uči sam sin Božji, ni nič drugega, kakor samo odhod k Očetu, in začetek novega življenja. Sam Jezus, gospod naš, kakor nam priča današnje sv. evangelije, je naznanil svojim učencem, da hoče iti k svojemu Očetu. „Izšel sem od Očeta, in sem prišel na svet; sedaj zopet zapuščam svet, in grem k Očetu“. (Jan. 16, 28.) Glejte premili, tako je govoril sam Zveličar sveta o svojej smerti; on je ime-noval svojo smert odhod k svojemu Očetu. Ravno tako tudi naša smert ni drugo, kakor odhod na drugi boljši svet, odhod k Jezusu, ki nam je tam gori pripravil mnogo prebivališč. Zato nimamo kaj, da bi obžalovali tiste, ki so se od tod preselili v ono boljše življenje. Nehaj tedaj, draga mati, objokovati svoje ljubo dete. Ah, nimaš ga sicer več, leži ti v hladnem grobu željna podpora, katero si hotela v njem ohraniti si za stare dni; ali potolaži se s tim, ker je sedaj na boljšem svetu v blaženem življenju, kterega se ti sedaj še le nadjaš. Ne jokaj in ne žaluj ti dobri in zvesti mož zavoljo smerti svoje mile žene. Odšla je sicer od tebe, ali odšla na drug boljši svet, odšla k milemu Jezusu, in začela tam novo, blaženo življenje. Okanimo se tedaj jokanja, opustimo grenkovanje vsi, ki smo po ne-usmiljenej smerti zgubili koga, ki je bil našemu sercu drag in mil. Odšli so nam mili, odšli iz solzne te doline v novo boljše življenje.

2) Odšli po neprestanem boju, zmago dobivši, zmagovalno s tega sveta. Že poterpežljivi Job je rekel: „Boj je človeško življenje na zemlji“. (Job. 7, 8.) In ali nisi pravo rekel ti zvesti služabnik Gospodov? Ali ni res, da se mora človek neprenehoma boriti, boriti s svetom, telesom in hudičem? Ali ni ta borba težka in nevarna? Kako velikokrat pade človek v tej borbi, kako mnogokrat

je premagan in smertno ranjen, ako ni oborožen proti neprijateljem svojega zveličanja z oklepom vere in s štítom pravice! Kako mnogokrat postane suženj greha, kako pogostokrat se odverne od Boga, kako velikokrat pride v nevarnost pogubiti si dušo, ako pusti uzdo svojim grešnim željam. Blagor tedaj tistemu, ki je srečno izbojeval boj ta! Blagor vsem tistim, katerim se že ni več boriti! Blagor njim, ker njih ne more nihče več premagati, nič raniti; blagor njim, ker ne morejo več grešiti in žaliti Boga. Tako srečni in blaženi so mili in dragi naši, ki so se pred nami preselili v večnost. Oni so si že izvojevali zmago; njih ne čaka več noben boj, oni že ne morejo grešiti; oni so že srečno dokončali svoj tečaj; oni so po težkem boju, srečno obderžavši zmago, slavno se preselili iz tega sveta. Ali niso tedaj mnogo srečniši od nas? Ali ni jim bolje, kakor nam, katerim se še tudi sedaj moramo boriti v tem boju, ter ne vemo, ali bodemo tudi zmagali, ali ne? Njim je dobro, ali nam, — nam se je treba še sedaj boriti! In zato bi se imeli raje veseliti, kakor žalovati, da so se preselili v večnost. Naposled, da nam vsem se vleže serce, pomislimo, da so odšli,

3) z dela na počitek. Ali si ne želite, bratje mili, ko ste se trudili celi dan, spočiti na večer? Ali ne čakate željno, ko ste prenašali breme dneva in vročine, tistega časa, kedar se lahko oddehnete? Ali se ne radujete iz vsega serca? Ravno tako se radujejo tudi naši ljubi, ki so se preselili iz tega sveta, radujejo se, ker jim je dano počivati od dela. Sv. pismo pravi: „Vojska je človekovo življenje na zemlji, in njegovi dnevi so kakor najemnikovi dnevi“. (Job. 7, 1.) Tudi oni so si, mili in dragi naši, v znoju svojega obraza služili svoj kruh, in morali prenašati breme dneva in vročine. Ah kolikokrat jim je telo onemoglo od težkega dela, kolikokrat je vjedala skerb s težkimi skerbmi njihovo dušo! Ali smert je vsemu temu konec storila, doveršila je njihovo delo, in snela jim z rame težko breme. Nobena skerb jih več ne tare. V sladkem in ugodnem pokoju počivajo oni, kakor počiva delaven težak na večer po doveršenem delu. Odšli so oni iz težkega posla na sladki počitek. In zato ne žalujmo zavoljo njihove smerti, ne zavidajmo jim tega pokoja, saj vemo, da počivajo v svetem miru in pokoju. Da, bratje počivajo

4) v svetem miru in pokoju, ter vživajo večno, nedopovedljivo srečo. Vi mili bratje tudi sami nosite v sercu to presladko upanje, da so mili in dragi vaši, ko so se preselili iz te solzne doline, došli v rajsko veselje, kjer ni jokanja niti žalosti. Nekdaj je Jezus rekel svojim učencem: „Ako me ljubite, gotovo bi se radovali, ker grém k Očetu.“ (Jan. 14, 28.) In k temu dodaja sveti oče Ciprijan: „S temi besedami nas je podučil Jezus, kedar nam ljubi odhajajo s tega sveta, da se raje veselimo, kakor žalostimo.“ (De moralitat.) Ali ni tako, mili moji? Ali ni ta svet prava solzna dolina? Ali ni vsakemu tu terpeti kaj? Ali ne pije iz keliha

grenkosti in nadlog borni siromak na gnilej slami ravno tako kakor kralj na zlatem prestolu? Gotovo ga ni na zemlji nikogar, ki bi ne imel prenašati kterih koli si bodi nadlog in težav! In tudi rajnim našim ni bila steza tega življenja posuta s samim cvetjem, tudi oni so morali mnogo, — ah mnogo terpeti v tej solznej dolini, in tudi njim se je večkrat s težko skerbijo obtežilo in s černo žalostjo raztožilo serce. Pa glej, vse to je prešlo! Tam jim je obrisal Bog vsako solzo z oči, ter nadaril jih z veseljem, kakoršnega ni „oko videlo, niti uho slišalo, niti človeško serce čutilo“. (I. Kor. 2, 9.) Kajti on sam jim je plačilo in darilo, on se jim sam vživati daje. Ljubi Bog, koliko srečo si nam pripravil, koliko veselje! Boga imeti za plačilo, Boga gledati, Boga vživati, kolika je to sladkost in milota, koliko veselje! Biti ondi, kjer je svitloba brez teme, veselje brez žalosti, zdravje brez bolezní, življenje brez smerti, lepota brez premembe, kjer vekomaj živi in vlada ljubezen, resnica, mir in pokoj. O neizmerno morje vseh sladkost, milot in radosti, kdo bi te mogel sprazniti? Ako bi mogli vi, vi presrečni prebivalci svetih nebes, samo le za kratek čas priti k nam doli na zemljo, prašal bi vas: Ali bi hoteli pri nas tu ostati? Dždeva se mi, kot da vas slišim, kako da mi odgovarjate: Mi ne maramo za vašo zemljo, ne želimo si je: prav in ljubo nam je, da smo se rešili te solzne doline; zdaj živimo v boljšem življenju, v sv. raj! Tako bi nam, bratje, odgovorili naši rojaki in prijatelji, ki so se bili preselili v večnost.

To nedopovedljivo veselje, ktero vživajo mertvi, ki so v Gospodu zaspali, je stalo pred očmi sv. Frančišku Borgiju, ko mu je došel glas, da mu je umerla preljuba hčerka, grofica Lermska. Sveti ta mož se je odpovedal vsej posvetnej časti in visokosti, vsemu blagu in bogastvu, s kratka vsemu, kar navadno svet obraja in ceni, in je šel med duhovstvo. Stopal je sveti Frančišk ravno po ulici proti kraljevskemu dvoru, kar mu donesó žalostno novico, da mu je umerla ljubljena hčerka. Postal je malo časa na mestu, molil za njó in potem dalje stopal. Ko pride h kralju in kraljici, razgovarjal se je po navadi s kraljico o raznih stvaréh. Nihče ni čutil, kaj se mu je bilo dogodilo. Pri slovojemANJI je priporočal kraljici hčerino dušo v pobožne molitve. „Kako? kaj?“ odvernila mu je kraljica, „hči vam je umerla? In vi, njen oče, ste tako mirni, kakor bi se ne bilo ničesar prigodilo?“ — „Bog mi je dal jo“, odgovori na-to služabnik Božji, „sedaj pa se mu je dopadlo, vzeti jo k sebi. Moram ga hvaliti, da mi jo je dal za tako dolgo, sedaj pa je vzel jo, kakor upam, v rajsko veselje“. Tako se je tolašil ta sveti mož ob smerti svoje ljube hčerke. In tako se tolašimo tudi mi, kedar nam nemila smert ugrabi koga, ki je našemu sercu ljub in drag. Že misel ta, da ljubljenci naši odhajajo iz tega trudapolnega življenja v boljše, morala bi nas popolnoma umiriti in potolažiti. Pa

še druga resnica, ki nas tolaži, je ta: da se enkrat še v drugo vsi spet snidemo in vidimo; od tega pa v drugem delu.

II. del.

Kedar kaj zgubimo, za kar zanesljivo in gotovo vemo, da ga nikdar več ne najdemo, in nazaj ne dobimo, tedaj se žalostimo in objokujemo, da smo to zgubili. Ali vse drugače je zastran naših ljubih prijatelov in znancev, ki nam jih je pobrala nemila smert. Njih ne zgubimo tako, kakor da bi ne imeli upanja, da jih bomo zopet našli, njih ne zgubimo za večno. To nam pravi in zaterduje naša sveta božja vera. Že v starem zakonu so se tolažili Izraelci s tem zaupanjem. Pobožna mati Makabejka je videla umirati sedem svojih ljubih sinov. Njej pred očmi je umerlo vseh sedmero sinov v grozovitih bolečinah; vsi sinovi od najstarejega do najmlajega so dali svoje življenje za vero. Ah, bogoljubna mati, kaj te je podpiralo, da nisi sama že pri smerti prvega sina od žalosti spustila svoje duše, kaj te je podpiralo, kaj tolažilo, ko si gledala, kako drug za drugim umira grozne smerti? Ne prašajmo dolgo ljubi moji! saj ona sama pové. K naj mlajšemu je rekla: „Sprejmi smert, da te s tvojimi brati vred spet dobim.“ Da dobi spet svoje otroke, ta misel jej je dajala serčnost in moč. — Tudi Jezus Kristus, vteleseni sin Božji, nas je prepričal, da se bomo vsi zopet videli. Napovedal je namreč svojim učencem svojo bližnjo smert, rekel jim, da pojde k Očetu: „Še malo in me več ne bote videli, in zopet malo, in me bode te videli, ker grem k Očetu. Vi imate sedaj sicer žalost; pa zopet vas bom videl, in vaše serce se bo veselilo, in vašega veselja vam ne bode nihče vzel.“ (Jan. 16, 16—22.) Odšel si, premili Jezus, odšel od svojih učencev, smert te je od njih ločila; pa zopet so te videli, zopet se s tebo združili. Sedaj pa kolika slast, kolika radost! sedaj v nebesih vživajo tvojo slavo, tebe gledajo, s tebo se radujejo, ter hočejo na vse veke tebe gledati, in s tebo se veseliti!

Tako bomo tudi mi videli vse tiste, ki so se pred nami preselili v večnost, videli bomo rajne, ktere sedaj objokujemo! S tim se tedaj tolažimo, kedar nam ledena roka neusmiljene smerti terga iz naročja tiste, ktere je zvezal Bog z nami s krepko zvezo ljubezni in kervi. Tolažimo se s tim, da bomo zopet videli tiste, ki so našemu sercu mili, da bomo ž njimi snidli se, ter potem nikdar več od njih ne ločili se. S tim je tolažil sv. Avgustin deklico, po imenu Sapido, ktera je presilno žalovala po svojem ljubem bratu. Tolažil jo je s tim, da bode zopet videla ga v boljšem življenju, tolažil jo rekoč: „Na viš povzdigni svoje serce, in osušile se ti bojo tvoje oči.“ (Epist. 248.) Tako je tolažil tudi sv. Edvard, kralj, svojo ženo Editu. Kraljeviči in drugi velikaši so stali krog njegove smertne postelje. Med njimi zagleda tudi ženo svojo Editu,

ki je prelivala silne solze. Umirajoči kralj, da jo potolaži, napne poslednjo moč, in pregovori jej: „Ne jokaj, Edita! saj ne bodem umerl, ampak vekomaj živel; kajti upam, da z Božjo milostjo pridem iz te doline mertvih v kraljestvo živih, kjer se hočemo zopet sniti kedaj.“ Ko je to izgovoril, izročil je Bogu ženo, ter zaspal v Gospodu. To se je dogodilo 1066. leta. Te besede sv. Edvarda vtisni tudi v svoje serce, premili kristijan, kedar ti nemila smert ugrabi tistega, kterega ljubi tvoje serce. Vedi, da ga ne zgubiš za večno, ampak da ga prej ali slej zopet vidiš in dobiš.

Čemu tedaj, premili stariši, čemu jokate neprenehoma na grobu ljubljenega deteta svojega? Obrišite si solze; kajti še malo, in zopet vidite ga. — In ve uboge sirote, čemu toliko jočete in zdihujete? Res je, mnogo ste, — mnogo zgubile, mile in skerbne svoje stariše. Ali potolažite se, kajti še malo, in zopet vidite jih. In čemu tudi ti, dobri in zvesti mož, jokaš in tarnáš na grobu mile svoje žene. Povzdigni na viš svoje oči, tam te čaka zvesta tvoja zaročnica; kajti še malo, in zopet vidiš jo, zopet se ž njo snideš. Čemu se ihtiš ti, uboga zapuščena vdova? Ah, kako da ne bi jokala in žalovala, ker sem zgubila svojega zvestega moža in najboljšega prijatelja in rednika svojega. Verujem ti, velika grozna nesreča, zguba je ta; ali potolaži si tudi ti danes serce svoje; le samo pred teboj je odšel dragi in mili tvoj mož, in še malo pa zopet vidiš ga, zopet ž njim snideš se. Tako se potolažimo vsi, bratje mili! Poglejmo gori; tam so tisti, ki so bili z nami ozko združeni z zvezo kervi in ljubezni. Še malo in zopet vidimo jih, ž njimi zopet snidemo se! Oh da bi vsehnile vse naše solze! Ne jokajte več, vi mili stariši, ne zdihujte vi vdovci, ne zdihujte ve uboge sirote, ne tarnajte ve užaljene vdove, nehajte tugovati vi prijatelji in rojaki, ter ne žalostite se kot tisti, ki nimajo upanja. Recite raje, kedar vam odide v večnost kdo, kogar ljubi serce vaše, recite raje: „Ločimo se od vas, ali samo za kratek čas: kajti malo, in zopet se vidimo tam v boljšem življenju, kjer živi in kraljuje ljubezen, kjer radosti in veselja ni konca ni kraja.“

Da, premili bratje! tudi vi pojdete tjekaj, kjer so oni. Res je, tje vodi steza s ternjem posuta, steza sterma in ozka, pa le kratko terpeča; samo truda je treba, pa dosežete svoj cilj in konec. To stezo je pokazal nam Jezus sam. Deržite se te steze, pa gotovo pridete k njim, pridete k milim svojim rajnim. Takrat bodete vi zopet spoznali njé, oni pa bodejo zopet spoznali vas. O s koliko radostjo se vam bode takrat napolnilo serce, kedar objamete drug drugega! Kako se bodeš veselil ti sin, kako veselila ti hči, kadar zopet zagledaš svojega očeta, svojo mater! Kako se bodeš veselil tudi ti oče, in veselila ti mati, kedar zopet zagledaš ljube svoje otroke, ljubega sina, ali ljubo hčerko! S koliko radostjo bode se vam napolnilo serce, kedar se tam zopet zagledate ti mož in žena, vi prijatelji in rojaki! Kako hočemo od veselja poskakovati vsi,

kedar se tam zopet snidemo in vidimo, da se ni zgubil nobeden izmed nas, da nobeden ne manjka! Gotovo pademo na kolena pred Božjim prestolom, in kličemo navdušeno: Hvala ti in slava na vse veke Gospod, Bog naš!

Sklep.

„Nočemo pa, bratje! da bi vi ne vedeli od spijočih, da ne žalujete, kakor tisti, kateri upanja nimajo,“ tako vam kličem na zadnje z besedami svetega aposteljnega Pavla. Vtisnite si v serce te aposteljnove besede; in kedar vam nemila smert ugrabi koga, ki je vašemu sercu ljub, kedar ga vidite na smertnej postelji, kedar ga vidite umirati, kedar ga devajo v trugo, zasipajo z zemljo; tolažite se takrat s tim sladkim upanjem, da vam ljubi odhajajo s te solzne doline v boljše življenje, in da se ž njimi gotovo zopet snidemo, snidemo v nebesih, ako si jih zaslužite s tem, da zvesto spolnujete Božje zapovedi. Ohrani nas tedaj, Bog, Oče naš nebeški, v svojej milosti, da tu zvesto spolnujemo tvoje svete zapovedi, tu dober boj prebojujemo, in do smerti tebi zvesti ostanemo. Kedar pa pojde duša iz telesa, tedaj vzemi jo k sebi, da tam nikogar izmed nas ne zmanjka, ampak da vsi skupaj dospemo v nebeško veselje, in se tam skupej večno veselimo! Amen.

Pridiga za V. povelikonočno nedeljo.

„Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal. Jan. 16, 23.“

Vvod.

K molitvi spodbuja Jezus svoje mile učence v današnjem sv. evangeliju, ter hoče, da se večkrat v duhu veselé z gospod Bogom, da k njemu povzdigujejo svoje serce, njemu predlagajo svoje prošnje in potrebe, njemu resnično in iskreno odkrivajo vse želje svoje duše. Obeta jim pa tudi ob enem, da njih molitev nikdar ne bo zastonj, ampak da bodejo dobili, karkoli bodo prosili, rekoč: „Ako bodete Očeta kaj prosili v mojem imenu, dal vam bode.“ Ali je pa Jezus samo svoje aposteljne, svoje perve učence, spodbujal, naj pridno in lepo molijo, ali je spodbudoval tudi nas? Tudi nas, mili bratje, na to nagiba Zveličar svetá, tudi nas spodbuja in opominja, naj molimo. In blagor vsakemu, ki ne zanemarja te dolžnosti! Zato so vsi pobožni in bogoljubni ljudje, kar jih je kedaj živelo na zemlji, radi in serčno molili; mnogi so se tudi umeknili posvetnemu hrumu, ter

odšli v tiho samoto, da so tim bolje mogli moliti in premišljevati. Tako je n. pr. Janez Nepomučan, večkrat zapustil šumečo Prago, in podal se na deželo, k tihej cerkvi sv. Boleslava, da je mogel tam z zbranim duhom goreče moliti in svete resnice premišljevati. On je premolil cele dni in cele noči, ker je molitev bila njegovej duši najslajše veselje, najljubši kratek čas.

Hotel je tedaj Jezus, gospod naš, da molimo tudi mi in ravno zavoljo tega nas je naučil kratko, pa jedernato in krasno molitev. To molitev imenujemo molitev Gospodovo, in je zapisana v sv. evangeliju. Njo so molili aposteljni, njo molili tudi prvi kristijani; pa tudi mi jo dan danes pošiljamo iz globočine serca k prestolju nebeškega Očeta. No, ali pa molimo to prelepo molitev tudi prav in dobro? Ali tudi vselej čutimo v sercu, kaj zadržuje v sebi ta krasna molitev? Marsikteri moli, ali žalibog ne vé, kaj moli. Ne bode tedaj nepotrebno, ako vam, mili bratje, razložim to krasno molitev. Poslušajte tedaj; danes

hočem vam molitev Gospodovo razložiti.

Celo to molitev pa hočem razdeliti v dva glavna dela, razdeliti jo tako, kakor jo moli duhovnik s pravovernim ljudstvom. Jezus Zveličar naš premili, ki si nas naučil to prelepo molitev, daj nam razumeti, kaj pomenja in obsega ta molitev. In zato te prosim, dotekni se slabega mojega jezika s plamenom svetega Duha, da zamorem govoriti tako, da bode k tvojej časti in k pridu mojih poslušalcev!

I. del.

„Oče naš, kateri si v nebesih. Posvečeno bodi tvoje imé. Pridi k nam tvoje kraljestvo. Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako tudi na zemlji.“ S temi besedami, s kterimi začenjamo prvi del molitve Gospodove, prosimo za to, kar se tiče vzlasti Boga in večnega življenja; kajti tudi prav je, da najprej prosimo zato, s čemur se hvali in časti Bog, s čemur se širi kraljestvo njegovo, in potem še le zato, kar je nam treba.

„O č e n a š!“ Vsegamogočnega, brezkončnega stvarnika vesoljnega sveta, kterega nebo in zemlja preseči ne moreta, njega imenujemo svojega očeta. Pomislite, kolika nam je ta čast, kolika sreča in milost! Nam ubogim umerjočim ljudem je dopuščeno, gospoda nebes in zemlje imenovati svojega Očeta. „O neizmerna dobrota Božja,“ tako kliče sv. Ciril Jeruzalemski, „njim, ki so se mu izneverili, in zelo velik greh napravili, njim je dopuščeno, imenovati Boga svojega očeta! Povejte mi sami mili bratje, ali bi se prederznili imenovati ga svojega očeta, ako bi nas ne bil tega učil sam edinorojeni sin Božji? Pa kaj si mislite, kaj čutite v svojem sercu, kedar pobožno izgovarjate te besede? Glejte, Bog je vaš oče, in vi ste njegovi otroci! O kako ga zaupno morate prositi, ko veste,

da ne prosite kot služabniki svojega gospodarja, ampak kot otroci premilega svojega očeta! Pravite: Oče! ali vam te besede ne izbujajo zaupanja v vašem sercu? To presladko imé vas opominja, da imate očeta tam gori nad zvezdami, da imate vsi enega očeta, ki vas ljubi vse brez razločka, bogate in siromašne, gospode in kmete, ljubi kot svoje otroke. Zakaj se tedaj ti premnožniši ošabno povzdigaš nad ubogega svojega brata? Tvoj brat je; kajti tistega očeta, ktereга imaš ti, ima tudi on, očeta dobrega in milostivega. Kakor tebe, tako je vstvaril tudi njega; kakor tebe, tako je prerodil tudi njega pri sv. kerstu; kakor tebe, tako je posinovil tudi njega Gospod, in naredil svojega dediča. In zato ni samo tebi, ampak tudi vsakemu ubožčku in beraču dopuščeno, imenovati ga: Oče in moliti: Oče moj, oče naš!

„Ki si v nebesih.“ V nebesih? Samo v nebesih? Ali ni Bog tudi na zemlji? Je, on je tudi na zemlji in povsod na vsakem kraju; ali tam gori, kjer nam sveti rumeno solnce in migljajo mile zvezde, tam gori nad izmernim nebesom, tam se Bog izvoljenim svojim z obličja v obličje kaže, tam se daje vživati svojim ljubljencem. Kedar koli izgovorimo te besede, vselaj gori k nebesom povzdignimo svoje misli in želje. Tam nam je prava domovina, tam preblašeno prebivališče, tam hočemo Boga bolje poznati in z večo ljubeznijo ljubiti. O presrečno in preblašeno mesto, kdo bi za tebé ne zdihoval z vsem svojim srcem! Kdo si ne bi zaželel priti v tvoje veličastne prebivališča? In gotovo pridemo enkrat tje, gotovo pridemo vsi, da smo le ubogljivi otroci svojega nebeškega Očeta. Bodimo tedaj svojemu Očetu nebeskemu dobri in ubogljivi otroci, glejmo, da se mu priljubimo, pa nas bode gotovo vzel kedaj k sebi v svoje sv. nebesa. No, da smo njegovi dobri otroci, to hočemo spričati s tim, da širimo tu na zemlji njegovo čast in slavo. In zato želimo pred vsem drugim, da se posvečuje ime Božje, ter prosimo:

„Posvečeno bodi tvoje ime!“ Kristijani in bratje, vi molite vsakdan: Posvečeno bodi tvoje ime! Nu, kaj ste storili do sedaj, da bi bilo posvečeno Božje ime? Položite roko na srce, pa povejte sami, da niste vsikdar skerbeli, kakor bi bili imeli in mogli skrbeti, da Boga vsi ljudje, posebno pa vi, kakor veljá, poznate, častite in ljubite. Žalibog, mi siromašne pozemeljske stvari, mi večkrat opuščamo hvaliti in častiti njega, ktereга slavo oznanjajo solnce, mesec in zvezde! Angelji v nebesih kličejo neprenehoma: Svet, svet, svet si ti, Gospod Bog vojstva, nebo in zemlja sta polna tvoje časti! Mi pa, pametne stvari, mi ga žalimo, kedar se krivo rotimo, pridušujemo ali prisegamo; obljub ne spolnujemo; žalimo ga s tim, da vsega terdno ne verujemo, žalimo ga s tim, da grešimo, ter tako gerdimo sveto njegovo ime. In to bi se gotovo ne godilo, ko bi bolje poznali Boga, in z vso dušo verovali, da je on neskončno moder, vsemogočen, neskončno svet in pravičen.

In zato, kedar koli rečemo: „Posvečeno bodi tvoje ime“ vselaj prosimo Boga iz cele duše, naj nam daje poznati svojo moč, svojo modrost in ljubezen. Pa se bodemo gotovo varovali vsega, s čemur bi se moglo pogerediti njegovo presveto ime; in gotovo ne bodemo le sami delali vse na čast in hvalo Božjemu imenu, ampak tudi skerbeli, da tudi drugi hvalijo in častijo presveto njegovo imé. In tako nam hoče gotovo spolniti se, kar prosimo, kedar molimo:

„Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ S temi besedami prosimo, da se sv. vera, vera katoliška dan na dan vse bolj in bolj širi na zemlji, kraljestvo hudiča in greha pa da se podira in s korenino iztrebi. Nadalje s temi besedami prosimo gospod Boga, naj nas po tem življenju vzame v svoje kraljestvo v svetih nebesih, naj nam da z Jezusom in njegovimi svetimi na vse veke radovati se. Naj se širi tedaj Oče nebeški! tvoje kraljestvo dan na dan vse bolje in bolje tu na zemlji! Razsvitli nas, gospod Bog, razsvitli vse s svitlobo svetega evangelija, omeči s svojo milostjo serca vsem ljudem, ter jih pripelji k temu, da spoznajo pravo, edino zveličavno vero! Nam pa, ki smo kerščeni in prevzeti v pravo katoliško cerkev, nam pomagaj, da ne bomo samo po imenu, temuč tudi po djanji pravi katoličani. Podeli nam dar svoje milosti, in po tem zemeljskem popotovanju nas pripelji v svoje kraljestvo v nebesih. No, mili bratje, da dojdemo tje, treba nam je širiti kraljestvo Božje tu na zemlji. In to storimo s tim, da ne bodemo le sami napredovali v spoznanju Jezusovega nauka, ampak tudi drugim pomagali k temu zveličavnemu znanju. Zasmehuješ tedaj človek, zasmehuješ Boga, kedar moliš: Pridi k nam tvoje kraljestvo! ako ne maraš za nauk svojih duhovnih pastirjev, ako otrok in družine lepo ne opominjaš in ne vnemaš, da hodijo v cerkev k službi Božjej, in da poslušajo besedo Božjo. Zasmehuješ Boga, kedar moliš, da tudi tebe kedaj vzeme k sebi v svoje kraljestvo, ako nekerščansko živiš in si tako sam zapiraš vrata njegove. „Ne vsak“, dejal je sin Božji, kateri mi pravi: „Gospod, Gospod! pojde v nebeško kraljestvo: ampak kateri stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo.“ (Mat. 7, 22.) Tedaj tudi ti ne, če bi tudi dan na dan molil in molil: „Pridi k nam tvoje kraljestvo“! ako zvesto ne spolnuješ volje Božje, ne bodeš prišel iz te solzne doline v rajsko veselje. Ali ni prav, ako želimo priti v kraljestvo nebeško, da prosimo Boga za pomoč, da pobožno, pravično, pošteno in kerščansko živimo, kakor nam zapoveduje sveta njegova volja? In to storimo, kedar molimo:

„Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako tudi na zemlji“. Te besede nas povzdigujejo med presrečne stanovalce v nebesih. Božjo voljo moramo tako radi in voljno spolnovati, kakor jo spolnujejo angelji in svetniki v nebesih. Pomisli, človek, kaj prosiš Boga, kedar moliš: „Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako tudi na zemlji“? Pomisli, ali si prizadevaš za gotovo tako živeti na

zemlji, kakor živé angelji in svetniki v nebesih? Pomisli, ali se gotovo ravnaš tako, kakor te učijo in ti kažejo ti Božji ljubljenci, ali si s čistim srcem skoz in skoz Bogu udan, kakor so oni? Nismo sicer angelji; žalibog, velika je naša slabost in kerhkota! Ali vendar bi mogli z Božjo milostjo spolnovati voljo Božjo, samo ko bi le hoteli. Vas kličem za priče, vi sveti in poveljani prijatelji Božji, povejte nam, ali niste vse zmogli po milosti Božje? Tudi vi ste bili slabi in kerhki ljudje, kakor smo mi; ali pa ni vas podpiral Bog s svojo milostjo, da ste mogli spolnovati njegove zapovedi? Nu če ste mogli vi, zakaj pa ne bi mogli tudi mi? In zato, mili bratje, glejmo, da bodemo z milostjo Božjo resnično sodelovali; tako bodemo tudi mi spolnovali voljo Božjo, kakor jo spolnujejo angelji in svetniki v nebesih. Blagor nam, ako bodemo zvesto spolnovali voljo Božjo; kajti vse drugo, kar prosimo v prekrasnej tej molitvi, bode nam naverženo. Oče naš nebeški nam hoče dati vsakdanjega kruha, odpustiti nam hoče dolgove naše, varovati nas skušnjav in rešiti nas od hudega. Ali o tem v drugem delu.

II. del.

Do sedaj smo prosili vsegamogočnega nebeškega Očeta to, kar naravnost in posebno meri na njega in na večno življenje. Ali ta molitev nas tudi uči, prositi za to, česar nam je treba, da ohranimo telesno življenje, kakor tudi duhovno. Vam je dobro znano, mili moji, da človek ima dušo in telo, da ima svoje potrebe na duši in telesu. Zato nas je naučil sin Božji prositi tudi za časne stvari s temi besedami:

„Daj nam danes naš vsakdanji kruh“! Za življenje nam ni mnogo potreba; mi smo ljudje umerjoči, ki ne vemo ali ni današnji dan poslednji dan našega življenja. Zato nam ni treba prositi, naj nam Bog da silo blaga in bogastva, ampak samo da nam da to, brez česar si ne moremo telesa v zdravju in pri moči ohraniti, samo ono, kar je treba nam za danes. Ključ pa, s katerim si moremo odpreti blagajnico milosti Božje, pritegniti si darežljivo roko Božjo, je ljubezen in usmiljenje proti bližnjemu. Ljubi tedaj bližnjega svojega, pomiluj ubozega siromaka, deli kruha gladnim, pa ti ne bode odšel blagoslov Božji, in dobri Bog te hoče uslišati, kedar bodeš molil: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh“! Kakor učijo sv. cerkveni očetje, ta vsakdanji kruh pomenja ne samo jedi, pijače, in drugih telesnih potrebnih reči, ampak pomenja tudi kruh in jed duhovno, ktere nam je treba, da ohranimo duševno življenje. Tudi duši je treba hrane, in zato je dejal naš Božji učenik, da ne živi človek samo od kruha, ampak tudi od vsake besede, ki pride iz ust Božjih. Tedaj kedar molimo: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh“! prosimo ob enem, naj bi hotel gospod

Bog nasititi nam dušo s svojo sveto besedo, s kerščanskim naukom, posebno pa s tistim angeljskim kruhom, o katerem je sam djal: „Kdor je ta kruh, bode živel vekomaj.“ (Jan. 6, 59.) Ali kedar se postavimo z duhom pred prestol ali tron Božji, da ga prosimo dušnih in telesnih darov, vselej in povsod se imamo tudi spominjati, da nismo vredni dobiti tega, kar prosimo; kajti nihče izmed nas ni tako čist, da bi presveto in prečisto Božje oko kterega madeža ne našlo na njem. In zato nam je Jezus položil v usta tudi to-le prošnjo:

„Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!“ Ah, kdo sošteje vse naše grehe, s kterimi smo se pregrešili proti Bogu, z mislijo, z željo, z besedo in z djannjem! Vsi smo grešniki, ter joj nam, ako se nas Bog ne usmili! Ali čujte grešni Adamovci, in veselite se; Bog nam hoče grehe odpustiti, ako se poslužimo svetih zakramentov in ga zato prosimo. Kdo tedaj ne bi klical iz globočine serca svojega: Bog, Oče sveti, usmili se nas grešnikov in odpusti nam dolgove naše! Ali Bog hoče nam odpustiti samo le tedaj, ako tudi mi odpuščamo svojemu bližnjemu, ki nas žali; in zato tudi molimo: „kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.“ Ne upaj tedaj človek, da ti bode Bog odpustil, ako tudi ti sam in rad iz serca ne odpuščaš svojemu bližnjemu. Prosi in moli, da ti Bog odpusti grehe, kakor ti drago, molitev ti ne bode nič koristila, ako zamerzo in jezo rediš v svojem sercu proti bližnjemu; da, kakor pravi sv. Janez Zlatousti: „Molitev ti je tedaj kot oster meč, kterega si sam riješ v serce, s kterim sam sebe smertno raniš.“ To si dobro zapišite v serce vsi nemirneži in maščevalci; vam noče Bog odpustiti! Vi derzovito lažete vsega-vedočemu Bogu, vi zasmehujete Boga, ali pa ne veste, kaj govorite, kedar molite: „Kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.“ Ne bodimo mi, v Jezusu zbrani bratje, ne bodimo taki! Bodimo usmiljeni, pa bodemo tudi mi usmiljenje zadobili; odpuščajmo radi, pa bode tudi nam odpuščeno. In zato si podajte bratinske desnice, ki ste do sedaj živeli v prepiru in v jezi, needinosti in neprijateljstvu; obetajte si danes tu pred Bogom, da se ne bodete več jezili drug na drugega. Pomislite, da tudi vi druge pogosto žalite z besedo ali z dejanjem; pomislite, kako je treba, da tudi vam drugi odpuščajo. Ah, tudi mi nismo brez greha, mi smo vsi slabi in kerhki, ter bolj nagnjeni na hudo, kakor na dobro, in zato kaj lahko grešimo! Ali ni res, da moramo tedaj prositi gospod Boga, naj ne pripušča, da nas kaj vzmami ali vzbabi na greh? In to storimo po Gospodovem nauku:

„In nas ne vpelji v skušnjavao!“ Skušnjava je vse, karkoli nas mami ali vabi na greh. Najhuje nas napada svet, telo in hudič. Svet nas vabi na greh s svojo nečimurnostjo, svojimi sladnimi in hudobnimi izgledi; telo nas draži s svojim poželjenjem; konečno pa, po Božjem dopuščanju, tudi „hudič hodi okrog nas kot

rujoveč lev, in išče, koga bi požerl“. (I. Pet. 5, 28.) Ah, mnogo imamo nasprotnikov svojega zveličanja! In zato sodite sami, premili bratje, ali ni res, da moramo prositi Očeta nebeškega, da nam v tem boju ne odtegne svoje pomoči? Sodite; ker vemo, kako smo slabi, ali ni res nam treba prositi gospod Boga, da nam ne pošilja skušnjav, ali pa da nam vse skušnjave obrača na dobro? „Čujte in molite“, dejal je Jezus, „da ne padete v skušnjavo“! In to storimo tudi mi, bratje mili! Čujmo sami nad seboj, pazimo na vsak gibljaj svojega serca; čujmo nad očmi in ušesi, — pa tudi molimo; tako bomo odbili od sebe ognjene strele svojih sovražnikov. — Če molimo: „Ne pelji nas v skušnjavo“, mislimo tudi na to: če tudi Bog nikogar ne skuša na greh, vendar le včasih skuša človeka; skuša ga z raznimi nadlogami in nezdodami, ne samo da se prepriča, ali mu je človek z vsem srcem udan, ampak tudi zato, da ga včversti v veri in čednosti, da vsemu svetu pokaže, da je v resnici pravičen in pobožen, in da mu tako poveča plačilo v nebesih. Tako je skušal Joba, tako brezštevilo svojih ljubljencev. Oče nebeški, če nas hočeš v ta namen skušati, naj se zgodi sveta tvoja volja! Delaj z nami, kar in kakor ti je drago, samo priteci nam na pomoč s svojo milostjo, da ne bodemo nesterpljivi v križih in nadlogah, ali nezadovoljni s tvojimi svetimi naredbami! Delaj z nami, kakor se ti zljubi; samo ne daj nam grešiti, obvaruj nas greha. In zato, Oče nebeški molimo:

„Temuč reši nas od hudega.“ Mnogo hudega je na svetu. Povodenj, toča, suša, slaba letina in dragina, vojska, lakota in kuga, požar, nevera in hudobnost človeška, — ah kdo našteje vse nesreče in nadloge, križe in težave, ki tarejo človeka na tem svetu!? Mnogo, pravim, je hudega v tej solznej dolini; ali naj huje, največje hudo je greh; greh pahne človeka v časno in večno nesrečo. Pravo tedaj in največje hudo pod solncem je greh. Reši nas tedaj, Oče nebeški, tega največjega zlega, reši nas greha, da nam se enkrat ne zapró vrata nebeške! Telesne in časne nevolje in nezdode nas bi pa lahko mogle zapeljati, da postanemo neverni, nepoterpežljivi in hudobni; zato te prosimo, Oče nebeški, reši nas tudi teh telesnih zlegov, ako nam ne služijo v zveličanje duši. In zato padamo tu pred teboj na kolena, ter s tresočim glasom in gorečim srcem molimo: Reši nas, gospod Bog naš, od vsega hudega, preteklega, sedajnega in prihodnjega, ter po priprošnji rožne Device Marije in vseh svetnikov in svetnic božjih podeli nam mir v življenju, da se po tvojej milosti ne samo rešimo od vsega hudega, ampak tudi obvarujemo proti vsakej nesreči.

Sklep.

Bratje in sestre v Jezusu! Mi vsak dan nekolikokrat molimo molitev Gospodovo; ali jo pa molimo tako, kakor bi bilo Bogu Slovenski Prijatelj.

ljubo, da jo molimo, in kakor bi zaslužili, da nas Bog usliši? Kedar ne moliš s čistim srcem, ne zanašaj se, da ti bode Bog uslišal molitev; kajti kako moreš Boga imenovati svojega Očeta, če pa nočeš biti njegovo ubogljivo dete? Kako moreš prositi Boga, naj se posvečuje njegovo ime, kedar ga ti sam gerdiš in žališ? Kako se moreš nadjati, da bodeš prejel njegovo kraljestvo, če dopuščaš hudiču gospodovati po tvojem srcu? Kako hočeš, da bi se ti zgodila njegova volja kakor v nebesih, tako tudi na zemlji, ako ti sam le spolnuješ samo svojo voljo? Kako moreš upati, da ti bode Bog odpustil, če v svojem srcu nosiš jezo, zlobnost in serd proti bližnjemu, ter nočeš odpustiti mu? Kako te hoče Bog rešiti skušnjav, če jih sam svojevoljno iščeš in v nje siliš? In kako te hoče konečno rešiti od hudega, če z grehi sam na sebe hudo in nesrečo vališ? Bratje premili, popravimo najprej življenje, in potem še le molimo z zbranim duhom, s potertim srcem, molimo v imenu gospoda našega Jezusa Kristusa, in potem nam bode gotovo dal, karkoli ga bodedo prosili. Amen.

Pridiga na god Kristusovega vnebohoda.

„In gospod Jezus, ko jim je bil izgovoril, je bil v nebo vzet, in sedi ob desnici Božje.“
Mark. 16, 19.

Vvod.

Kakor se je Jezus pripravljajl štirideset dni, preden je pričel delo našega zveličanja: ravno tako je po svojem vstajenju štirideset dni pripravljajl svoje učence, preden so nastopili apostoljsko službo. Ko pa jim je bil povedal vse, kar jim bilo je treba vedeti, in ko je opravil vse, kar je bilo treba opraviti, zapustil jih je prav čudovitno. Peljal jih je namreč na tisto samotno in tiho mesto, kjer je večkrat počival, kjer je marsiktero noč prečul, kjer se mu je tisto noč pred terpljenjem duša vžalila tako, da ga je oblil kervav pot: peljal jih je na tisto mesto, kjer se je bilo pričelo njegovo grozovito terpljenje. To mesto ni bilo daleč od Betanije, na krasnej oljskej gori. Tam, kjer se je ponižal tako, hotel se je povišati in poveličati. Tedaj na oljsko goro je peljal Jezus svoje učence, da se ž njimi posloví, in jih zapustí. Ko pridejo na goro, nagovoril jih je tako-le: „Sinovi moji, vi ste bili priče mojega življenja na zemlji, vi ste videli čudeže, ktere sem delal, slišali ste moj nauk, videli ste, kaj sem vse preterpel, da se zveličajo vsi ljudje; dal sem

se namreč iz ljubezni do ljudi križati in umoriti, ali vstal sem živ iz groba, in temu je že štirideset dni, kar živim med vami; ali sedaj odhajam k Očetu. Jaz hočem oditi tje, od koder sem bil prišel; vi pa pojdite po vsem svetu, in oznanujte evangelije vsem stvarém. Učite vse narode, in bodite mi na pričo v Jeruzalemu, po vsej Judeji in Samariji tje do skrajnih krajev sveta." Po teh besedah je vzdignil roke, ter jih blagoslovil kot umirajoč oče, ki se poslovlja s svojimi ljubimi otroci. Nato se je začel vpricho njih vzdigovati; vzdigoval se je više in više proti jasnemu nebu, da ga je naposled zakril oblak njihovim očem. Danešnje sveto evangelije pravi: „In gospod Jezus, ko jim je bil izgovoril, je bil v nebo vzet, in sedí ob desnici Božjej.“

In ravno danes, ljubi bratje, ravno danes praznuje sveta cerkev spomin te vesele dogodbe, obhaja spomin slavnega vnebohoda Gospodovega. Vesel je ta praznik, o katerem pravi sv. oče Bernard, da se s tim praznikom končajo in spolnujejo vsi drugi prazniki Gospodovi, in da se ž njim srečno konča celo popotovanje sina Božjega. Pa čemu vsako leto opominja sveta mati cerkev svoje pravovernike te vesele dogodbe, namreč dogodbe, da je Jezus veselo in slavno v nebesa šel? K čemu nas sv. cerkev hoče priganjati z današnjim praznikom? Kaj hoče doseči ž njim? Dvoje ona namerja s tim praznikom; hoče namreč:

1) da nas poterdí v svetéj veri,

2) da nam izbudí željo po nebeškem veselju.

Ali je tedaj treba meni opominjati vas, da dobro poslušate ta praznični dan, ko je Jezus šel v svoje veličastvo; na ta dan, na kateri se tudi nam obeta nebeško veselje? Gotovo mi ni treba tega. Zato pa se samo k tebi, poveličani Gospod moj, obračam s prošnjo, da mi pritečeš na pomoč s svojo milostjo, da vredno govorim v tvojem imenu!

I. del.

Danes se, dragi moji, popolnoma prepričujemo o tem, da On, ki se je v Betlehemu rodil od device Marije, ki je tri in trideset let živel tu na zemlji, ter učil ljudstvo, in naposled umerl za nas na križu, da Jezus, sin Marijin, pravim, ni bil samo človek, ampak pravi živi Bog, sin Božji, naš Gospod in Zveličar. Njega so napovedovali preroki, ob njegovem rojstvu in smerti so se godili veliki čudeži, in tudi on sam je delal velike čudeže in naposled poterdil vse to s tim, da je veselo od smerti vstal. Ni treba, da bi se bilo še kaj več dogodilo, že to nam neovergljivo in jasno kaže in priča, da je Jezus bil več kakor samo človek, da je bil resnično pravi Bog.

Nu čeravno je to že zadosti, da se poterdimo v veri v Jezusa, dopričal nam je k temu še z drugim dokazom, da je resnični, pravi Bog. Šel je čudovitno in slavno v sv. nebesa, in to je konec in krona

vseh čudežev. Tako so se spolnile vse prerokovanja, tako je dokazal svetu neovergljivo in očevidno, da ni bil samo človek, ampak naš pravi Bog in gospod. Pomislite in prevdarite, bratje mili, kakošen je razloček med tim, kako je Jezus šel s tega sveta, in kako gre s sveta kak najslavnejši in najmogočnejši človek! Najslavnejši in najmogočnejši kralj odhaja s tega sveta ravno tako, kakor najzadnji in najrevniši njegov podložnik. Kako pa se je Jezus ločil od tega sveta? Samo Jezus je živ odšel s telesom, živ se vzdignil nad oblake, in sedel ob desnici Očeta nebeškega. In Jezus ni šel s tega sveta v sv. nebesa na skrivnem kraju, ne v črni tmini, ne brez številnih prič, ampak pri belem dnevu, na takem mestu, kamor je bilo dopuščeno vsakemu priti, v pričo svoje matere, svojih aposteljnov in množice drugega ljudstva. Bilo je tam sto in dvajset bogaboječih duš, ki so ga videle s svojimi očmi, kako se je vzdigoval višje in višje, da je naposled zginitil jim izpred oči.

Bratje, to vse, kar sem govoril do sedaj, prevdarite zrelo, in mi povejte, ali je mogoče, da bi bili tako slepi, ter ne bi s Tomažem padli k nogam Jezusovim, ter spoznali: Ti si gospod in Bog naš! No, žalibog, tako daleč je prišla že nejevera in razuzdanost sedanjega pokvarjenega stoletja, da jih je veliko, ki bi radi, da bi le mogli, oropali Jezusa njegove božje nature in ga naredili ubogega človeka. O preslepi slepci! napočil bode enkrat dan, kedar se vam bodo odperle oči: takrat bode spregledali, ter videli Jezusa priti na oblakih z veliko močjo in veličastvom, tedaj pa pride kot oster in pravičen sodnik! Takrat se bode zavzeli in obupali zavoljo svoje nejevere. Vi pa, ljubljenci Jezusovi, ne dajte se zapeljati nejeveri sedanjega sveta, ampak če slišite kake brezbožne besede ali berete bukve sedanjih judovskih in ajdovskih nejevernikov; pomislite, da govoré ti prekanjeni nejeverci po svojem spačenem sercu: Jezus je vesel iz svoje moči v nebesa šel, — to priča, da je Bog!

Drugo; danes se popolnoma prepričujemo tudi o tem, da je tista vera, katero je oznanoval Jezus, prava resnična in edinczveličalna. Vemo, in danes se vnovič prepričamo, da Jezus ni bil samo človek, ampak tudi pravi sin Božji; zato bodimo popolnoma zagotovljeni o tem, da je tudi vera naša dobra, da najboljša. Ni drugače, bratje ljubi! On, ki nam je prinesel in oznanoval sveto našo vero, on je dokazal s svojim vnebohodom, da je edinorojeni sin Božji, da je pravi Bog. S tim pa je dokazal tudi, da je nauk, ki ga je učil, nauk Božji, nauk resničen, nauk edinozveličalen. Na Boga tedaj se opira vera naša, ne pa na človeško pamet, ne na besedo tega ali unega človeka, ki se more zmotiti — vera naša je božja, toraj večno resnična!

Jezus je pa tudi še, preden je šel v nebesa, rekel aposteljnomo: „Pojdite po vsem svetu, oznanujte evangelije vsem stvarem, in učite vse narode“. In razšli so se po vsem svetu, ter oznanovali nauk Jezusov vsem ljudem. Sv. aposteljni pa so vedeli, da za vekomaj

ne morejo ostati na zemlji; zatorej so priskerbeli mesto sebe drugih, ki so opravljali službo apostoljsko; in ti so tudi preskerbeli drugih, in ti zopet drugih, in tako se je služba apostoljska ohranila v katoliškej cerkvi do današnjega dne. Kar so oznanovali svetu prvi učenci Jezusovi, ravno to se tudi dan danes oznanuje v cerkvi katoliškej. Tu je tedaj, in samo tu je resnica; drugod je laž, zmota, omama, sleparija in goljufija. Že sam Jezus je prerokoval, da bodo vstali krivi preroki, ki bodo napravili razpore v cerkvi. In res so vstali, pa so spet zginili. Ravno tako bodo zginili tudi vsi krivi in lažnjivi preroki, ki v sedanjem času sleparijo in zapeljujejo ljudstvo; tudi oni bodo prešli, resnica pa bode ostala vekomaj. Pa tudi cerkev, kterej pravijo, da jej je že odzvonilo, bode obstala do konca sveta, obstala bode, kakor obstaja že osemnajst sto let. Ne dajte se vi, pravoverni kristijani! slepariti lažnjivim besedam, ampak kar je že pred stoletji rekel sveti oče Atanazij, to bodi tudi vam sveta resnica; in to je, „da, kdor se zveličati želi, mora pred vsem drugim deržati se vere katoliške.“ Sin Božji namreč je učil samo eno vero, govoril samo o enej veri, kakor tudi samo o enem Bogu, in samo o enem kerstu. Sodite sami, ali morejo dve tri vere ob enem biti resnične? Sodite, ali je to Bogu vse eno, če eden veruje tako, drugi drugače? Uči vas že zdrava pamet, da to ni Bogu vse eno, in da ena vera samo more biti prava. Zatoraj se v tej veri, namreč v veri katoliškej, dan na dan vterdujte bolj in bolj, ljubi bratje! Napredujte v spoznanju Jezusa Kristusa in njegovega svetega nauka, ki ga je zaupal svoje cerkvi, ter izročil aposteljnemu in njihovim rednim naslednikom. In gotovo se bode spopolnilo to, kar namerja cerkev doseči z današnjim praznikom; zagrabil se bode pot nejeveri, vi pa se bodete poterdili v veri. Ali sveta cerkev z današnjim praznikom želi doseči tudi še nekaj družega; hoče namreč, da nam vzbudi v sercu željo po nebeškem veselju; o tem pa s pomočjo Božjo v drugem delu.

II. del.

Kedar se je vzdigoval Jezus proti nebu, gledali so za njim učenci njegovi. Oni so željno za njim upirali svoje oči, niso jih odvernili ne za hip od onega mesta, kjer je zginil jim ljubljeni učenik. Tako tudi mi gori k nebu povzdigujmo se s svojim duhom, in glejmo gori, kamor je odšel Jezus, kjer sedi ob desnici Božjej. „Jezus Kristus je šel v nebesa,“ piše sv. Avguštin, da ž njim pride v nebesa tudi naše serce“.

Tu smo, bratje ljubi, samo popotniki in gostje, tam gori je naša prava domovina, tam je naš dom, tam nam bode dobro in prijetno. Sini Adamovi, kaj vas je tako močno privezalo k zemlji, da njo ljubite tako, in le malo marate za nebesa? „Človeški otroci,“ tako vas praša kraljevi prerok, „zakaj ljubite nečimurnost in iščete

laži“ ? (Ps. 4, 3.) Kaj je zemlja, in vse njeno premoženje? Ali ni na svetu vse nečimurno in nestanovitno? O ko bi ti, modri Salomon, stopil med nas na to sveto mesto, gotovo bi nam rekel, kako nespametno delamo, ker toliko hrepenimo za svetom in premoženjem njegovim. In ko bi se vsi, ki so se preselili iz tega sveta, mogli poverniti se nazaj sem iz onega boljšega, večnega življenja, ali bi nam ne rekli, da je tukaj vse samo gola nečimurnost, ter nečimurnost in zopet nečimurnost? Ali ni tedaj nespametno, zavoljo tega sveta pozabiti na življenje boljše, življenje večno?

Kliče nam še tudi sedaj sv. apostelj Pavel: „Iščite tega, kar je zgoraj (v nebesih), ne pa tega, kar je na zemlji.“ (Kol. 3, 2.) Ali žalibog, mi ljudje ne maramo za njegov glas, ne maramo za glas Božji, ki nam govori na usta njegove; mi nespametniki delamo vse za svoje časno življenje, za večno pa malo ali čisto nič. K zemlji in k premoženju njenemu so obrnjene vse naše misli in želje, in redko kedaj se vzdignemo s svojim srcem k nebesom. Za časno premoženje delamo neutrudno kot mravlje; kako bi pa dosegli večno življenje, zato ne poskerbimo nič. In kaj prida imamo od tega? Ozrimo se, bratje ljubi, na pretekle leta, ktere smo preživeli v trudu in skerbeh za ta svet, kaj smo dosegli za ta svet, kaj smo dosegli takega, da bi bilo vredno veseliti se?

Krasna je res naša zemlja, krasna vzlasti v tem času, ko se nam je odperla ljuba vigred, ter ponovilo obličje zemlji; ali mnogo lepše so nebesa, in dajó mnogo večih prijetnosti, mnogo večih slasti in veselja. V nebesih je veselje, ki ga ne more izreči noben jezik, popisati nobeno pero; v nebesih je veselje čisto, sladko, stanovitno in brezkončno. Tam v nebesih so blagori, s kterimi se izvoljencem popolnoma spolnujejo njih želje; kajti tam je sam Bog plačilo svojim ljubljencem, gledajo in uživajo ga od obličja do obličja. In tjkaj se je preselil danes Gospod in Zveličar naš, da tam tudi nam pripravlja mesto. Zato je tudi rekel: „In ko odidem, in vam mesto pripravim, prišel bom zopet, in vas bom k sebi vzel, da bode te tudi vi, kjer sem jaz.“ (Jan. 14, 3.) Ali ni res, da se nam mora, kedar pomislimo to, serce vnmati gorečih želj, da pridemo v te rajske nam pripravljene prebivališča? Kraljica Saba, ko pride v Jeruzalem, ter vidi krasoto Salomonovo, bila je vsa navdušena. Sveti Peter, ko je videl Jezusa na gori Tabor v nebeškej njegovej slavi, videl ga spremenjenega v nebeškej lepoti, zaželel je, vselej ostati na tej gori. Ali kaj je vse to proti tistej krasoti, v kterej se prelivajo nebesa? In zato vas vprašam zopet, ako zrelo premislimo vse to, ali ni res, da nam mora serce živo zaželei teh rajskih stanovališč?

Bratje in sestre v Jezusu! Večkrat se vam tu na zemlji godi zelo hudo; večkrat se vam užali in razjoka serce vaše; večkrat vas teró vsakoverstne skerbi in britkosti, moré nadloge in težave. In kaj vam je treba storiti takrat? Gori k nebesom povzdignite svoje

serce: povzdignite ga tjekaj, kamor je šel Jezus, kjer sedi ob desnici Božjej. Ni dolgo temu, kar so ga nevsmiljeni judje preganjali, zasmehovali, zaničevali, Barabu zadej postavljali, med razbojniko vverstvovali, nevsmiljeno terpinčili in razpeli na križ. Ali glej malo časa je preteklo, pa se je povišal na sedež veličastva Božjega, in gospoduje v večnej časti in oblasti. K njemu tedaj povzdignite svoje serce, kedar vaz zadene kaj hudega; zatecite se k njemu, kedar vas kaj potare in vžali. On, naš vsegamogočni in neskončno dobri Gospod in Zveličar, kliče slehernjemu izmed nas: „Nič se ne boj tega, kar boš terpel. Bodi zvest do smerti, in ti bom dal krono večnega življenja.“ (Skriv. raz. 2, 10.) „V hiši mojega Očeta je mnogo prebivališč,“ (Jan. 14, 2.) dejal je naš neskončni dobri Gospod in Zveličar. Prebivališča te je pripravil našim ljubim starišem, našej žlahti in prijateljem našim, ki so se tjekaj preselili pred nami; in prebivališče pripravlja tam tudi nam. Ne pojdemo tedaj na tuje, ampak pojdemo tjekaj, kjer nas čakajo oče, mati, brat, sestra, prijatelji, žlahta; tjekaj pojdemo, kjer kraljuje naš Gospod in Kralj v svojem veličastvu. Naj nam tedaj serce živo poželjuje teh presrečnih prebivališč, te naše prave domovine! Ta želja naj nas navdušuje tako, kakor je svetega Pavla, ki je večkrat vzdihnil: „Želim iti iz tega sveta, in združiti se z Jezusom.“

Sklep.

Oh da bi take misli, želje in čuvstva današnji praznik zbudil in vnel v naših sercih! O da bi se nam poterčila vera v Jezusa, in da bi nam serce živo zaželelo svetih nebes! Tudi mi pogledjmo gori danes; pogledjmo za Jezusom, kakor so gledali njegovi učenci; s svojim duhom vzdignimo se tjekaj, kjer je sedaj začetnik naše vere. Tam ob desnici Božjej sedi naš zveličar, naš oče, naš pomočnik: tam nas čaka, tam je pripravil prebivališče tudi nam, da bodemo tam tudi mi, kjer je on. O da bi nas vzel tjekaj k sebi! O da bi tudi mi prišli gori k Njemu! In gotovo bodemo prišli tjekaj, ako si preskerbimo dvoje perotnic: perotnico ljubezni in perotnico molitve: Z ljubeznijo si hočemo tam pridobiti prijateljev, ki bodo za nas prosili, in z molitvijo si bodemo naklonili usmiljenje Božje. Doprinašajmo tedaj zvesto dela kerščanske ljubezni, bodimo stanovitni v molitvi in službi Božjej, in gotovo se nam bo spornilo, kar je obetal sin Božji, namreč, da, kjer je On, bodemo tudi mi. Amen.

Pridiga za VI. povelikonočno nedeljo.

„To vam bojo storili, ker ne poznajo niti Očeta niti mene.“ Luk. 16, 3.

V v o d.

Velikanske in neizmerne so bile dobrote, katere je narodu Izraelskemu storil mili naš Jezus. On jim je oznanoval svoj božji nauk, in storil mnogo čudežev, s katerimi ni samo spričal svojo veliko ljubezen in dobroto, ampak tudi jasno dokazal svetu, da je resnično od Boga svetu obljubljeni Mesija. Pa pomislite, to vse nič ni pomagalo, vse je bilo zastonj. Nehvaležni judje niso hoteli spoznati teh neizmernih milost, niso hoteli sprejeti ga, celo preganjali so ga zelo nemilo, nazadnje bičali, križali in umorili.

Če se je tako godilo Gospodu in mojstru, ali se je moglo bolje goditi njegovim služabnikom in učencem? „Ni učenec nad učenika, niti služabnik nad gospodarja svojega,“ (Mat. 10, 24.) tako je rekel sam Jezus apostelnom svojim in učencem. In to so kmalo skusili Jezusovi učenci; kajti tudi njim se je godilo tako, kakor se je bilo dogodilo Jezusu, njihovemu učeniku. Tudi aposteljni in učenci Jezusovi so Izraelskim sinom mnogo dobrega storili; tudi oni so jim prižgali tisto luč, ktera razsvetljuje vsakega človeka, ki dojde na ta svet; tudi oni so delali velikanske čudeže; pa vendar jih judje niso hoteli sprejeti, niti jim verovati, ampak so gonili jih iz svojih zbornic in učilnic, neusmiljeno bičali in okrutno vbijali. Zraven so pa še mislili, da delajo delo Bogu drago, in da je prelita kri Bogu dopadljiv dar. Spolnilo se je tedaj, spolnilo popolnoma, kar jim je prerokoval Jezus v današnjem sv. evangeliju, rekoč: „Nastaja čas, da bode vsak, ki vas ubije, menil, da s tim Bogu služi.“

Pa kako je bilo to mogoče, kako je to bilo, da judje svojih največih dobrotnikov niso hoteli spoznati, da so celo z njimi tako gerdo in grozovitno ravnali? Tudi to nam je razjasnil Jezus v današnjem sv. evangeliju, rekoč: „In to vam bodo storili, ker ne poznajo niti Očeta, niti mene? Da, premili bratje! oni niso poznali Boga, niso poznali niti tistega, ktereга jim je poslal Bog za odrešenika; niso pa poznali ga zato, ker niso hoteli poznati ga, ker jim je oterpnilo serce. Nje je zapustila milost Božja, in zato niso hoteli niti kaj zveličavnega videti, niti kaj zveličavnega slišati. V njih je bilo terdo in kamenito serce, serce tako, ki svojevoljno in terdovratno blodi po grehu, ki se ne dá z ničemur, niti dobrim niti hudim, skloniti na pokoro in popoljšanje. Bratje mili! sodite sedaj sami, ali ni strašno, imeti oterpnjeno serce? Ali ni treba vsakemu

se varovati, da ne oterpne na sercu, kdor noče neumerjoče duše in zveličanja njenega očevidno v nevarnost postaviti? Po pravici je opominjal kraljevi prerok narod Izraelski, in vse nas rekoč: „Nikar ne zaterdite svojega serca.“ Vedel je on, kako strupen sad rodi oterpnjeno serce, in kako škoduje sam sebi na sercu oterpnjeni človek! Pa vkljub temu je vendar mnogo ljudi, ki nočejo poslušati tega zveličanskega sveta, in serčnih opominjev kralja Davida; čedalje huje in huje oterpnujejo na sercu. Zato vam hočem govoriti danes o oterpnjenem sercu, in pokazati: Kako nevarno in hudo je, oterpniti na sercu.

Prašate: zakaj? Zato, premili, ker človek, komur je oterpnilo serce:

1) odbija od sebe milost Božjo, in

2) njega bode odbil Bog spred svojega obličja.

Imeniten bo nauk današnje pridige: zatoraj naj mili Bog razsvetli in poterdi mene in vas; jaz začnem govoriti nadalje v imenu Gospodovem.

I. del.

Človek, komur je oterpnilo serce, odbija od sebe milost Božjo. S tim hočem reči, da se tak človek težko, — zelo težko poboljša. Sv. oče Bernard pravi, „takega človeka ne omečijo opomini in grožnje, ne ganejo prošnje in ljubezen, kazni in nesreče pa, ki ga zadenejo, naredijo, da še bolj oterpne“. (Lib. I. de consid. ad Eug. c. 2.)

1) „Opomini in grožnje ga ne omečijo,“ veli sv. oče. Delaj, kar ti drago, govori, kar ti drago, moli in prosi, opominjaj in grozi, vse zastonj. Človek, komur je oterpnilo serce, je gluhi in slepi; on nič zveličavnega ne čuje, nič zveličavnega ne vidi. Samuel je dovolj pogosto nagovarjal in živo opominjal Izraelski narod, naj si ne izbira kralja, razlagovaje mu, da bode tako sam sebe škodoval, Boga žalil, in da mu zato ne bode odšla kazen Božja; ali vse zastonj, terdovratno ljudstvo je ostalo pri svojem, in zahtevalo kralja. Prerok Caharija je večkrat opominjal grešnike, naj se obernejo k Gospodu, Bogu svojemu; ali zastonj, niso hoteli poslušati ga, ampak so celo umorili ga. Sv. Štefan je grozil terdovratnim judom: „Vi terdoglavci in ljudje okornega serca, vi se vedno ustavljate svetemu Duhu;“ ali vse zastonj, serce se jim ni mečilo. Bratje in sestre v Jezusu, govorite terdovratnemu, kakor vam drago in kar vam ljubo, vse zastonj! Povejte mu, kako zelo žali Boga; povejte mu, v kolikej nevarnosti je, ker odlaga pokoro od danes do jutri; povejte mu, da je smert gotova, ali čas smerti negotov; povejte mu, kako je strahovita sodba Božja, opomnite ga peklenskega ognja in groznega terpljenja, prigovarjajte mu, prosite, opominjajte in grozite, delajte, kar vam drago, vse zastonj; in ko bi došel iz nebes tisti sv. Štefan, ki je bil poln sv. Duha, ter bi nagovarjal ga, naj se poboljša,

prigovarjal mu in na dobro opominjal ga, kakor arhangelj s svojim ognjenim jezikom — vse zastonj, nič ne bode koristilo. On hoče obstati v terdovratnosti, ne bode se nagnil k pokori, ne bode se odrekel grehu, in to zato, ker odbija milost Božjo.

Kako pogostoma opominjamo tudi mi, oznanovalci besede Božje, ošabne, naj se ponižajo; opominjamo skope, naj si pogasijo v sercu žejo po denarju; opominjamo nečiste, naj se varujejo nesramnih del; opominjamo nevošljivce, naj si iztrebijo iz serca nevošljivost; opominjamo prepirljive, naj se pomirijo; opominjamo nemarne in lene, naj bodo gorečniši v službi Božjej; opominjamo neusmiljene, naj z večo ljubeznijo ljubijo bližnjega; opominjamo zmotene, naj se povernejo k svitlobi Božje resnice; kako pogostoma, pravim, opominjamo, ali kakšen sad in prid donajajo opomini? Veliki Bog, to tudi ti veš, da terdo serce se ne omeči; ne omeči niti z opomini niti z grožnjami. In zato bi mogli tudi mi potožiti se, kakor je že nekdanj tožil sv. oče Ambrož: „Oznanujemo vam lepoto in veselje kraljestva nebeškega, pa vendar ne moremo serca geniti vam; govorimo vam o strahovitej sodbi Božjej, pa vendar nobena solza ne priplava v oko.“ Terdovratnost, ti si strahovita! Ali more človeka zadeti kaj hujega, kakor če se mu ne more serce omečiti z nobenim opominom, z nobeno grožnjo? In zato varujmo se, mili bratje, terdovratnosti serca, poslušajmo pesnika Gospodovega, ki nas opominja: „Nikar ne zaterdujte svojega serca!“ — Kakor terdega serca ne omeči noben opomin in nobena grožnja, ravno tako, kakor nadalje uči sv. oče Bernard,

2) „ga ne gane nobena ljubezen in nobena prošnja“. Neizmerno je usmiljenje Božje, in brezkončna njegova ljubezen in dobrota! Kako pogostoma hočeš ti, Oče nebeški! z ljubeznijo in dobrotami geniti človeku terdo serce! Kako dolgo čakaš grešnika, naj se spokori! Ti mu deliš svoj nebeški blagoslov, obsiplješ ga s svojimi darovi; vse to samo zato, da ga tako pritegneš k sebi! Pomislimo, bratje mili, na Judeža; na njem se je to vse spolnilo. Jezus je hotel mu serce geniti, in ga odverniti od grešnega namena; ni samo opominjal ga, ni samo grajal ga, ampak podelil mu še večo milost, ker mu je nasitil dušo s svojim presvetim Telesom. In to vse dela še dan danes predobri Bog. Vi vsi, ki živite v grehu, pregovorite in povejte nam, ali vam je Bog odtegnil svojo blagodarno roko? Ali ne stori tudi vam mnogo dobrega, morda še tudi mnogo več, kakor svojim zvestim služabnikom? Vi pa se vendar zoperstavljate njegovej volji, ne ganejo vas njegove dobrote, odbijate od sebe njegovo milost. Judež je okusil obilnost ljubezni božje; pa šel je in prodal premilega svojega Gospoda; postal je deležnik neskončne skrivnosti, pravi sv. Janez Zlatoust, — ostal je vendar, kakoršen je bil, ni se poboljšal pri Božjej mizi.“ (Hom. 36. in Mat. 26.) Taka se godi terdovratnim! Človek, komur je oterpnilo serce, ne mara ne za opomine, ne ga grožnje, ne mara ne za ljubezen ne za

prošnje; z opominom in grožnjo se ne more omečiti, a z ljubeznijo in prošnjo ne da geniti, — on odbija od sebe vsako milost Božjo. Da je temu tako, priča nam tudi modri Salomon, ki veli: „Brezbožnemu ni nič mar, če pade v globočino pregreh.“ (Preg. 18, 3.) In sedaj sodite sami, bratje mili, ali ni to strašna nesreča in grozna hudobija, imeti oterpuno serce, serce tako, ktero za nič ne mara, ne mara tudi za ljubezen Božjo ne, kterega nič, tudi dobrote in milosti ne morejo geniti? Zato, varujmo se, da ne oterpnemo na sercu, poslušajmo kraljevega preroka, ki nas opominja: „Nikar ne zaterdujte svojega serca.“

3) Terdovratnega serca, pravi naposled sv. oče Bernard, „tudi kazen in nesreča ne omeči, ampak vse huje in huje oterpnjeva“. Gotovo je Bog poterpljenje imel s Faraonom, Egipškim kraljem; kaj vsega ni storil Bog, da mu omeči serce! Voda se je spremenila v kri, — ali vendar se mu ni omečilo serce. Prišla je živinska kuga; — ali vendar se mu ni omečilo serce. Vsi ljudje so bili polni turov in mozolov; — ali vendar se mu ni omečilo serce. Toča je pobila vse po Egiptu, — ali vendar se mu ni omečilo serce. Mrak in tema pokrije zemljo, da je navstala črna noč, — ali vendar se mu ni omečilo serce. Bog je dal pomoriti vse pervorojeno po vsem Egiptu, — ali vendar mu se ni omečilo serce. Kralj Farao je vselej, ko je nastopila nova kazen, prosil Mozesa, naj ga reši, in je obetal mu, da hoče spustiti Izraelski narod; komaj pa je prenehala kazen, koj je tudi njemu oterpnilo serce. Bog! ali je na svetu kaj hujšega, kakor oterpuno serce? Ni tako terdnoben kresilen kamen kakor serce človeško, kedar oterpne, in se odverne od Boga? Ko je nekaj zmanjkalo vode Božjemu narodu v puščavi, tedaj je Mojzes dvakrat udaril s svojo palico po skali, in koj je priteklo obilo vode, tako se je napojil narod in živina. (IV. Moz. 20, 11.) Dvakrat samo je udaril Mozes po skali, in koj se iz nje vlije voda. „Ali kako je terdo človeško serce, — veli sv. Bonaventura; — po njem ne udarja človek, ampak sam Bog; ne udarja samo po dvakrat, ampak po stokrat, pa vendar noče se pocediti iz njega ne ena solza prave žalosti.“ (Serm. 3. post. D. Octav. Ep.) Ni drugače, mili bratje! ničemur se ne da omečiti terdovratno serce; ne da se omečiti niti z opomini niti grožnjo, niti ljubeznijo niti prošnjo, nazadnje tudi ne s kaznijo. Ne čudite se tedaj temu, da so Judje zaverгли Jezusa, zaverгли njegove zveste poslance, zaverгли njegov nebeški nauk! Oterpuno jim je bilo serce; oterpuno serce pa nič zveličavnega ne vidi, nič zveličavnega ne sliši. Ne čudite se temu, da še tudi sedaj nejeverci in krivoverci zametajo sveto in edino zveličavno katoliško vero! Oterpuno jim je serce; oterpuno serce pa nič zveličavnega ne vidi, nič zveličavnega ne sliši. Sedaj pa sodite sami, ali ni strah in groza, imeti tako serce? Ah, to je neizmerna hudobija, in zato kličem zopet in zopet s kraljevim prerokom: „Nikar ne zaterdujte svojega serca“! Ne odbijajte od sebe milosti

Božje, kedar vas tako ali tako kliče in želi vas pritegniti k sebi; kajti kdor odbija od sebe Božjo milost, njega hoče kedaj Bog odbiti spred svojega obličja, o čemur v drugem delu.

II. del.

Nekdaj je potožil se Jeremija prerok zavoljo judovskega naroda, da je tako terdovratnega srca, s temi besedami: „Gospod, ti si jih vdarjal, pa ni jih bolelo; poterjal si jih, pa niso hoteli krotjenja sprejemati; njihovo čelo je terše, kakor skala, in se niso hoteli spreobrniti.“ (Jer. 5, 3.) Sveti prerok Božji, ali misliš, da je bilo samo v tvojem narodu ljudi tako terdovratnega srca? Žalibog, tudi med nami jih je takih ljudi, katerih ne more nič omečiti, nič poboljšati! Nu, sveti prerok, ti si se tudi zagrozil Judom zavoljo njih terdovratnosti, da bode njih zemlja postala puščava, da bojo nad nje prihrule strahovitne kazni; in s čimur si jim bil zagrozil, to jim ni odšlo, kajti zadela jih je strahovita kazen Božja. In za naše terdovratneže pa bi Bog ne imel nobene kazni? Kaj mislite, bratje mili, da bode Bog njim vedno prizanašal, da bode vedno čakal, naj se poboljšajo? Ne, mili moji! Res je, dolgo kliče Bog, dolgo prizanaša in čaka, opominja dolgo, ali vse samo do gotovega časa. Nazadnje ko je vse zastonj, je usmiljenje Božje pri kraju in nastopi Božja pravica; njej pa ne more nihče uteči. Tam v rudečem morju je pripravil grob Faraonu, njemu in vsej njegovej vojski, — glej, perst Božji! Judež, ktereга niso mogli omečiti niti opomini niti grožnje, niti uživanje presvetega telesa Gospodovega, šel je, obesel se in padel v roke pravičnemu Bogu; glej, perst Božji! In ravno tisti narod judovski, ki je od Faraonove terdovratnosti preterpel toliko preganjanja, je pozneje tudi sam oterpnil, ravno tisti narod judovski, pravim, ne samo da ni sprejel Jezusa in njegovih poslancev, ampak je tudi ubijal jih, in ni hotel ničesar slišati o tem, kar bi mu bilo moglo služiti v zveličanje in pokoj; ravno tisti veliki in silni narod, kam je dospel? Božja roka ga je zgrabila! Kakor veter razpihne in razperši plevje, tako tudi je ta narod razpersil Bog na vse strani sveta. — Glejte perst Božji!

Ni drugače, premili bratje! Terdovratnež ne bode ušel pa tudi ne more oditi pravici Božjej. Kdor od sebe odbija milost Božjo, njega bode Bog odbil in pahnil spred svojega obličja. Tak človek pada vse niže in niže, naklada greh na greh, dokler se ne dopolni mera, in napoči strahoviti dan Gospodov. Terdovratneži, le bodite terdovratni le! Ne poslušajte, kedar vas kliče milost Božja, ne pokorite se, ne varujte se greha, ne spovedujte se, ne kesajte se svojih grehov; ali vedite, tudi vam bode se približal dan Gospodov, tudi vam bode kedaj bila zadnja ura. Le bodite terdovratni do konca življenja, ne menite se za zveličavne opomine pridgarjev in spovednikov; ne dajte se geniti njihovim prošnjam, niti grožnjam; ne

ogibajte se grešnih priložnost in nevarnost, ne odpovejte se hudiču in grehu, živite kakor vam drago; ali vedite, tudi vam bode se približal dan Gospodov, tudi vam bode enkrat bila zadnja ura. Odjemajte bližnjemu dobro imé, ne pomirite se ž njim, obderžite si po krivici pridobljeno blago, prezirajte Jezusove poslanca in namestnike, ne marajte za cerkev, ne za zakramente, bodite oterpnjeni proti vsem zveličavnim opominom; ali vedite, tudi vam se bode približal dan Gospodov, tudi vam bode udarila zadnja ura. Pomislite, kako bode strahovit, kako grozovit tisti čas! Takrat vam bode celo telo onemoglo, dih bode prenehal, po čelu pa vas bode oblil leden znoj. Morda bodete takrat svoje motne oči vzdigovali gori k nebesom; ali joj, tam gori bode ostri in razserjeni sodnik! Kolik strah vas bode takrat prešinil, kolika groza! Res je, Božji namestnik vas ne bode zapustil tisti čas; on vas bode tolažil in podpiral, da zaupate na usmiljenje Božje; ali vi v odločivnem tistem času ne bote mislili na pokoro. Šli bodete s tega sveta, in stopili na sodbo pred pravičnega sodnika. In kaj vam bode on rekel? Rekel vam bode, kar je rekel nekdanj na usta preroka Semeja Ro-boamu in poglavarjem Judovskim, rekel vam bode: „Vi ste mene zapustili, jaz pa sem zapustil vas.“ (II. Kron. XII. 5.) Vi ste odbijali od sebe mojo milost, sedaj pa odbijam jaz vas od sebe. Dosti dolgo sem čakal vas, da se poboljšate; ali tega nisem dočakal. Ali sem mogel bolje ljubiti vas, kakor sem vas ljubil? Preštejte, ako morete, vse one milosti, ktere ste prejeli od mene? Kako sem vas pogosto klical k sebi po govornikih, klical vas z notranjimi opomini, raznimi dokazi svoje ljubezni in dobrote. Ali vse zastonj; vi se vendar niste hoteli k meni obrniti. In reči vam hoče nadalje, kakor stoji pri Izaiju preroku: „Ker sem vedel, da si ti terd, in kita tvojega zatilnika železna, in tvoje čelo bronasto; (Izai. 48, 4.) zato sem se poslužil najostrejših pripomočkov, da omečim vašo terdovratnost, obiskal sem vas s šibo: pa vendar niste hoteli skloniti se na pokoro; pa vendar ni vam se omečilo serce. Z vami nisem mogel nič opraviti niti z lepo niti z hudo.“ Bratje! Kako hoče strahovita biti ta sodba, s katero bode terdovratneže sodil pravični Bog! Ali je mogoče, da bi obstali na sodbi Božje tisti, ki odbijajo od sebe milost Božjo, in do konca živé grešno življenje, ter se tako z grehi obloženi preselijo večnost? Ah joj — prejoj onim, katerih se to tiče!

Sklep.

Nu, to se vas ne tiče, vi zvesti služabniki Božji! Že to, da ste tu, je živ dokaz, da vi voljno odpirate svoje serce vsemu, kar koli vam služi za zveličanje. Ali vendar sem vam moral po svojej dolžnosti pokazati strahovitni ta propad, da se ga s tim ložej ogibljete. In zato, bratje mili, še enkrat vam kličem s kraljevim pro-rokom: „Nikar ne zaterdujte svojega serca!“ Ti sin, ne zaterduj

serca, kedar te opominjajo tvoj dobri in skerbni oče, da se varuješ tega ali unega društva, da Bogu zvesto služiš, v cerkev marljivo hodiš in vse dolžnosti svojega stanú natančneje spolnuješ, kakor si jih do sedaj; ne zaterduj, velim, svojega serca, ampak z voljnim srcem poslušaj očine opomine! Ravno tako tudi ti, mila hčerka, ne zaterduj svojega serca, kedar te opominja dobra in skerbna mati; kedar te opominja, naj se ogiblješ tega ali unega znanja, da bolje ljubiš tih dom, da se varuješ pregizdave noše; ne zaterduj, pravim svojega serca, ampak z voljnim srcem poslušaj blagoviti materini opomin. Poslušajmo vsi, radi in voljno vsak dober opomin: in kdarkoli vam Bog pregovori, bodi-si po dobrih ljudeh, ali po glasu naše vesti, ali po drugih različnih dogodbah vsakdanjega življenja, ne oglušajmo svojih ušes, ne zapirajmo svojih oči, ne zaterdujmo svojega serca; ampak recimo vselej, kakor pobožni mladenec Samuel: „Govori, Gospod, govori; tvoj služabnik posluša! Amen.

Pridiga za binkoštno nedeljo.

„Učenik sveti Duh pa, kterega bo poslal Oče v mojem imeni, on vas bo učil vsega, in vas bo opomnil vsega, karkoli sem vam rekel.“ Jan. 14, 26.

V v o d.

Že je minulo devet dni in nastopil je deseti dan, odkar so videli zvesti učenci Jezusovi, kako je on šel v nebesa. Zbrani so bili v nekej hiši v Jeruzalemu in prepevali hvalo Božjo. Na enkrat nastane močen vihar, silna burja navali na hišo, in jo stresa. In spustili so se nad glave ssv. aposteljnov ognjeni jeziki iz nebes, in vsakemu nad glavo je plaval po en tak plamenček. V tem močnem viharju, v tej silnej burji, v ognjenih jezikih se je izlil nad aposteljne sveti Duh, vsemogočni duh resnice in učenosti, kterega je Jezus pred svojim vnebohodom obetal svojim aposteljnom, rekoč: „Učenik sveti Duh pa, kterega bo poslal Oče v mojem imenu, on vas bo učil vsega, in vas bo opomnil vsega, karkoli sem vam rekel.“

Spolnilo se je tedaj sladko obetanje Gospodovo, spolnilo na današnji dan. Tako se je sveti Duh, tretja Božja oseba in pravi Bog, izlil na aposteljne. In po njem so se prerodili aposteljni popolnoma; razum se je jim razsvetil z nenavadno svitlobo tako, da so naenkrat prav in dobro razumeli celi Jezusov nauk in govorili jezike, kterih se nikdar niso učili; serce pa se jim je razgrela z ognjem nebeškim in ohrabilo toliko, da se več niso bali ničesar, ampak koj brez strahu začeli oznanovati sveto evangelije.

Pa tudi nas uči taisti sveti Duh, tudi nas razsvetljuje in razgreva. Ta Duh še tudi sedaj predira do dna človeškega serca, ter vse, karkoli je v ljudeh dobrega, je njegovo delo, je njegov dar. Šteje pa se vzlasti sedem dragocenih njegovih darov, ktere nam je podelil pri zakramentu svete birme, in ktere deli vselej, kedarkoli jih poprosimo od njega.

O sedmerih teh darovih svetega Duha hočem vam govoriti danes; in sicer vam hočem kaj povedati naj pred

1) o tistih, s kterimi nam daje spoznavati, kar nam služi v večno življenje; in potem

2) o tistih, s kterimi nas spodbuja in podpira, tudi storiti, kar nam služi v večno življenje.

Pridi sveti Duh, in nam razsveti razum, in obdaruj nas s svojimi darovi! Pridi sveti Duh, in razsveti razum tudi meni; tudi mene obdaruj s svojimi darovi, da bi te mogel dostojno in vredno počastiti pred svetom!

I. del.

Štirje so dragoceni darovi svetega Duha, s kterimi spoznamo, kaj je dobro in zveličalno; in ti so: dar modrosti, dar umnosti, dar svetovanja in dar učenosti.

1. Pervi dar je modrost. Ni moder tisti človek, ki mnogo vé in zná, ampak tisti, ki vé in zna to, kar mu je treba za pobožno in bogaboječe življenje. Tedaj človek, ako bi vedel, koliko je zvezd na nebu, ako bi vedel število peščenih zernj v morju in perja po gorah, ako bi znal govoriti vse jezike, kar jih je na zemlji, pa bi ne vedel in ne znal, kako je treba obračati svoje življenje, da zveličaš sam sebe in zveličaš druge ljudi, — ne bi bil moder. Modrost je vse nekaj družega. Sveti oče Bernard nam bo povedal, kdo je vreden, da se imenuje moder. „Ako objokuješ grehe svojega pretečenega življenja, tako piše on, „ako ne hrepeniš mnogo po premoženju tega sveta, ter z vsó dušo si prizadevaš za večno življenje, tedaj si našel kamen modrosti.“

Kdor je moder, on vidi, kako je na svetu vse ničemurno in prazno, in zato se ne péha za čast in imenitnost, za premoženje tega sveta. On misli najbolj in pred vsem na Boga in na to, kako bi se njemu dopadel. Tako modri so bili tisti trije kralji, ki so prišli iz jutrovega v Jeruzalem poklonit se Jezusu. Oni so zapustili vse, in šli iskat Jezusa; in kedar so našli ga, padli so pred njega na kolena in ga molili. Tako modre so bile tudi tiste device, — sveto pismo samo jih imenuje modre, — ktere so skerbele, da so imele polne svetilke takrat, kedar je prišel ženin. O sreča, ko bi bili tudi mi ravno tako modri, da ne bi toliko ljubili tega sveta, da bi marljivejše skerbeli za to, kar pomaga duši za zveličanje! In

zato kličemo na pomoč svetega Duha: „Pridi sveti Duh, pridi, in podeli nam dar modrosti.“

2. Drugi dragoceni dar svetega Duha je umnost. Umnost nas pelje in nam pomaga k modrosti? Kakor nam solnce razsvetljuje zemljo, tako razum razsvetljuje dušo človeku. Zato imenuje sveti Bernard razum „oko naše duše“, ter pravi: „Kakor s telesnim očesom gledamo stvari telesne: tako z umnostjo spoznavamo Boga.“ Tudi ta dar svetega Duha je dragocen dar. Kajti kdor imá ta dar svetega Duha, on pozná lahko, kar mu je ugodno in pripravno za zveličanje; on lahko razločuje resnico od laži. Tak lahko napreduje v spoznanju Jezusa, našega Gospoda in njegove svete vere; napreduje v vsem dobrem. Ta dragoceni dar je sveti Duh popolnoma izlil na apostoljine; in zato, čeravno so bili neučeni, ter pred niso mogli zapopasti nauka Jezusovega, potem so pa razumeli jasno in razločno vse, kar je bilo jim pred kot z zagrinjalom zagernjeno. O da bi tudi mi prejeli ta dragoceni dar! Bog daj, da bi sveti Duh tudi nam poostril in razsvetlil razum, da bi napredovali dan na dan v znanju svete vere, in se popolnoma vkoreninili v katoliškej veri, ktera uči vse, kar je učil Jezus, in so aposteljini oznanovali. In zato kličemo na pomoč svetega Duha: „Pridi sveti Duh, pridi, in podeli nam dar umnosti!“

3. Tretji dragoceni dar svetega Duha, imenuje se dar sveta ali svetovanja. Svet je krasen sad modrosti in razuma. Človek, s tim darom obilno nadarjen, lahko sprevidi, kaj ima svetovati ne samo sebi, ampak tudi drugim, da se pomnožuje Božja čast in slava, ter zagotovi zveličanje duše. Kdor ima ta dar, ta je velik dobrotnik ljudem, pomaga jim iz dvomov in negotovosti, ter jim pové to, kar more zanje biti najboljše v tem, naj pride nad-nje to ali uno. O ljudje, ki se večkrat žalostite, kedar vas hudo za hudim zadeva, kedar vam opravila ne gredó gladko izpod rok, kedar vam trud ne rodí zaželjenega sadu, ali veste, kaj je krivo temu? Da ste nesrečni in da vam opravila ne grejo srečno izpod rok, prihaja od tod, ker takrat, kedar se lotite kakega dela, ne iščete sveta pri Bogu, ampak pri ljudeh. Ali je potem čudo, če vas zviti svet slepi in goljufa? Ti bi rad, ljubi bratec, srečno živel na svetu. Ako svet poprašáš, kaj ti je treba storiti, da to dosežeš, bode ti on odgovoril: Nabiraj premoženje, glej, da si pomnožiš imetje, pa te bode svet spoštoval in ljubil. Ali če poprašáš svetega Duha, delilca tega in vsakega dobrega sveta, on ti bo vse drugače odgovarjal. On ti bo svetoval to-le: „Išči najpred Božjega kraljestva, in njegove pravice, vse drugo ti bode naverženo.“ Ako te kdo žali, poprašaj svet za svèt, kaj bi bilo treba storiti, in on ti poreče: Verni mu žaljenje z žalanjem! Ali poprašaj svetega Duha, on pa ti bode svetoval vse drugače; on ti bode svetoval, da se nikari ne maščuj, ampak da odpusti, kakor bi tudi tebi gotovo prav bilo, da se ti odpušča. In tako dalje; v vsakem primerljeju drugače svetuje svet,

drugače pa sveti Duh. In da večkrat goljufa svet, da zapelje v nesrečo, to so skusili mnogi, to smo skusili tudi mi vsi, kedarkoli smo poslušali svetovanje tega sveta, ter zamašili ušesa glasu in svetovanju sv. Duha. In zato, bratje ljubi, nikar nikoli ne poslušajmo tega, kar nam svetuje naše meso in njegova poželjivost, kar nam svetuje popačeni svet, ampak prizadevajmo si, da vsikdar in povsodi poslušamo svet Božji. Na to je opominjal starček Tobija svojega sina rekoč: „Sin moj, hvali Boga in prosi ga, da vodi tvoje pota, in da vsi tvoji sklepi v njem ostanejo.“ O sreča, ko bi nam v vsem svetoval Bog; klicimo zatoraj na pomoč svetega Duha: „Pridi sveti Duh, pridi, in podeli nam dar svetovanja“!

4. Poslednji dar Božji, s katerim spoznavamo, kaj nam služi v večno življenje, je uč en o s t. S tim darom spoznavamo vzlasti svoje dolžnosti proti Bogu, proti bližnjemu, in proti samim sebi, spoznavamo gotovo pravo pot, ki nas vodi v nebesa. Tudi ta dar svetega Duha je dragocen dar, ker ž njim spoznavamo nasprotnike svojega zveličanja, spoznavamo, kako naj se jim upiramo, in odbijamo od sebe njih ognjene strele. Ta učenost je več vredna, kakor vse druge učenosti tega sveta; ta in le ta učenost pride od Boga in pelje k Bogu v večno zveličanje. Človek, če bi znal vse, pa ne poznal Boga, ne bi znal nič. Prazna je vsa tvoja učenost, ako se ne opira na Boga. Ravno to spričuje tudi sveto pismo, ko pravi, „Nečimurni pa so vsi ljudje, v katerih ni spoznanja Božjega.“ (Modr. 13, 1.) Če pa poznaš Boga, tedaj si pa učen, visoko učen, pa znaš mnogo, verlo mnogo, če bi tudi razen tega ne znal nič drugega: vendar le imaš učenost nad vse učenosti, s katero se moreš osrečiti na tem svetu, in si dušo zveličati tam v večnosti. In zato poklicimo na pomoč zopet svetega Duha: „Pridi sveti Duh, pridi, in nas obdaruj z darom učenosti“! Da se nam pa spolni ta molitev, poslušajmo in prebirajmo radi besedo Božjo; učimo se marljivo, kar nam more tekni k zveličanju, in nikar nikoli ne mislimo, da že vse dobro znamo, in da ni več ničesar, kar bi se naučiti mogli. Ali ni dosti, znati samo, kar nam tekne k zveličanju, ampak je treba, to tudi spolnovati. In tudi tu nam pomaga sveti Duh, darovaje nam svoje darove, s katerimi moremo storiti vse, kar nam služi v večno življenje.

II. del.

Kakor nas uči sveti Duh, kar nam služi v večno življenje, ravno tako nas tudi spodbuja in podpira storiti, kar nam služi v večno življenje, ter nam deli darove, s katerimi zamoremo doprinašati vsako dobro delo. In ti darovi so: dar moči, dar pobožnosti in dar strahu Božjega.

1. Pervi dar, sem ravno rekel, je dar m o č i.

Slovenski Prijatelj.

Da pokaže, kako je močen, prikazal se je sveti Duh na današnji dan v podobi ognjenih jezikov, ob silnem pišu, kakor ob pišu, kedar se vzdigne velik vihar. In na to so bili koj napolnjeni s svetim Duhom aposteljni Jezusovi, in je tisti hip minul jih ves strah. Tisti, ki so bili popred strašljivi in slabi, ter so pobegnili od strahu, skrivali se in zapirali, tisti, ki so bili popred tako bojazljivi, da se je eden izmed njih prestrašil priproste služabnice: tisti so se tako oserčili in ohrabrili, da so jeli pri tej priči spolnovati svojo apostoljsko službo, ter se niso bali ne terpljenja, ne bolečin, in tudi ne smerti. Pa tudi mi smo, bratje, ljudje kerhki in slabi, ter verlo potrebni tega, da nas podpira sveti Duh in nam pomaga zvesto spolnovati naše dolžnosti. Ali moremo kaj sami od sebe? Ali moremo pomisliti samo kaj dobrega in zveličalnega, kaj pa še le storiti? Ah, nič ne bi mogli, čisto nič, ko bi nas ne podpirala milost Božja! Veselimo se v Gospodu, ktereга milost nas podpira; veselimo se, da nam sveti Duh daje dar moči! O kako je dragocen ta dar! Ali ne priteče na pomoč sveti Duh našeј slabosti z darom tim? Ali nas ne podpira, da ostanemo Bogu verni, da si ne omadežujemo duše z grehom, ter da ne zgubimo večnega življenja? Ali nas sveti Duh ne podpira s tim darom v nadlogah in neprijetnostih, ali nam ne daje terdne volje, terpeti kaj tu za Boga in nebeško kraljestvo? Brez tega daru bili bi kot terst, ktereга maja vsak vetrič; bili bi nestanovitni, kedar bi bilo treba kaj terpeti za resnico in pravico, kedarkoli bi prišli do kake sitnosti in težave na stezi našega zveličanja, kedar koli bi nas napadla kaka skušnjava. Tedaj bratje ljubi, da dosežemo ta dragoceni dar, klicimo na pomoč svetega Duha: „Pridi sveti Duh, pridi, in podeli nam dar moči!“ In blagor nam, če bomo imeli tudi

2. dar p o b o ž n o s t i, oni dragoceni dar, ki nagiblje človeka, da rad dela to, kar gré k službi Božjej, s čimur se posvečuje imé Gospodovo, ter širi po zemlji njegova čast in slava. Duša, ktera ima ta dar, rada moli, rada posvečuje Bogu posvečene dni, rada se spoveduje, rada obhaja, rada služi Bogu, ter v tej službi nahaja največo sladkost in veselje. In zato piše pobožni Tomaž Kempenčan: „O kako je sladko služiti Bogu, kako je prijetna in ljuba služba njegova.“ Tega nikdar še niste okusili vi, leni in nemarni v službi Božjej; vi ne veste, da izvira iz pobožnosti nevsahljiv studenec sladkosti in ljubezni. Prašajte samo one, kterim gori v sercu sveti ogenj pobožnosti; oni vam bodo povedali, da ne poznajo večé sladkosti in ljubezni, kakor na ognjenih perutih pobožnosti poletavati gori k nebesom. Prašajte svetega Pavla aposteljna; on vam bode povedal, da je „pobožnost za vse dobra, in da imá obljubo sedanjega in prihodnjega življenja.“ Pa ni drugače, bratje preljubi; kajti s pobožnostjo se človek prikupi Bogu, s pobožnostjo zadobiva milost Božjo, pobožnemu deli Bog svoj blagoslov, ter mu je ščit, svitloba, tolažba in bramba. Bog daj, da bi se svetega ognja pobožnosti vnelo serce

vsakega izmed nas; in zato zopet poklicimo na pomoč svetega Duha: „Pridi sveti Duh, in pridi podeli nam dar pobožnosti!“

3. Poslednji dar svetega Duha, ki je kot krona in jedro vseh drugih, imenuje se strah Božji. Ta dar se verlo hvali in mnogo mu je obetano v svetem pismu. „Blagor človeku, tako stoji v njem, ki se boji Gospoda.“ (Psalm. Dav. 111, 1.) In zopet: „Kdor se Boga boji, ne zamarja ničesar.“ (Pridg. 7, 19.) „Strah Gospodov greh prežene.“ (Sirah. 1, 27.) „Začetek modrosti je strah Gospodov.“ (Sirah 1, 16.) No, o kom se pa more reči, da ima ta dar? Kdo je, ki se zares boji Gospoda svojega Boga? On, bratje ljubi, ki se skerbno varuje vse tega, s čemur bi mogel Boga žaliti; on, ki s strahom in trepetom dela za svoje zveličanje, in se skerbno varuje, da se kako ne zameri Bogu; on, ki se za tega delj ne varuje samo smertnih, ampak tudi malih, lahkoodpustljivih grehov. „Boga se bati je, po nauku svetega Gregorja, ne zanemarjati ničesar, kar je treba storiti.“ O kako je dragocen ta dar! O da bi ga tudi na nas izlil sveti Duh! In zato ga zopet poklicimo: „Pridi sveti Duh, pridi, in podeli nam dar strahu Božjega, napolni serce s strahom, da se kot dobri otroci bojimo Boga, in zvesto spolnujemo njegovo sveto voljo!“

Sklep.

Sedaj vemo, kako visoko drage in preimenitne darove deli nam sveti Duh. Vse te darove so dobili danes aposteljni, in tudi na nas jih izliva sveti Duh, ako jih ponižno prosimo od njega. Prosimo ga tedaj in molimo; prosimo ga vzlasti danes, da tudi nam kot aposteljnem daruje dar modrosti, dar umnosti, dar svetovanja, učenosti, dar moči, dar pobožnosti in dar strahu Božjega. Sveti Duh, silni in močni, pridi, pa nam navdihni serce s svojim svetim dihom. Spremeni naše telo v svoj tempelj, operi nam dušo omadeževano z madeži greha, namoči z rodovitno roso svojih darov naše velo in suho serce, zaceli nam rane dušne, omeči našo terdovratnost, ogrej našo merzloto z ognjem svoje ljubezni, in vodi naše stopinje tako, da ne zaidemo nikoli s steze večnega zveličanja. Bog, ne zaverzi nas izpred svojega obličja, in ne odvzemi nam svojega Duha! Amen.

Pridiga za binkoštni pondeljek.

„Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se ne pogubi, kdor koli va-nj veruje, ampak zadobi večno življenje.“ Jan. 3, 16.

V v o d.

Tudi danes še veselo praznujemo spomin, da je prišel sveti Duh nad aposteljne. Sveta mati cerkev se tako raduje te velike in vesele dogodbe, da nam zaukazuje praznovati tudi današnji dan. Ali ne dela prav? Ali ni sveti Duh, ki je na včerajšnji dan izlil svoje darove nad aposteljne, tretja Božja oseba, z Očetom in Sinom ti-stega bitja in tiste nature, in zatoraj vreden vse časti in slave, kakor prva in druga oseba Božja? Ali ni on tisti, po katerem je spočela rožna devica Marija, ki je v podobi ognjenih jezikov prišel nad aposteljne? Ali ni on tisti, „po katerem nam se je Bog razodel,“ in „ki dela vse, in deli vsakemu, kakor ga je volja?“ Ali ni On tisti, ki sveto cerkev uči vso resnico, ki jo vodi in vlada? Ali ne izliva On tudi na nas svoje darove in milosti, kedar ga prosimo, ali kak sv. zakrament prejmemo? Ali ni On naposled naš tolažnik, razsvetljevalec in posvečevalec, ki „dela v nas po svojej dobrej volji, da poželjujemo in dopolnujemo dobro.“ Ali ni On tisti, po katerem je ljubezen izlita v naše serca; in ali se ne imenuje za tega delj po pravici Duh ljubezni? Za tega delj bere sveta mati cerkev na današnji dan ono evangelije, ki govori o ljubezni Božjej, da nam tako zaigra serce od veselja. „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se ne pogubi, kdor koli va-nj veruje, ampak zadobi večno življenje.“ Ali niso te besede samo veselje? Zato tedaj, ker so te besede tako vesele, zato jih, bratje dragi, zaukazuje sveta mati cerkev brati in premišljevati na današnji dan, na dan, ki je posvečen svetemu Duhu, Duhu ljubezni? Po volji svete matere cerkve poprimimo se danes, bratje ljubi, teh besed, ter jih zrelo premišljujemo. „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se ne pogubi, kdor koli va-nj veruje, ampak zadobi večno življenje.“ Te besede imajo v sebi tri vprašanja:

1. Koga je Bog ljubil?
2. Koliko ga je ljubil?
3. Čemu ga je ljubil?

Na te tri vprašanja vam hočem sedaj odgovoriti, da razveselim vaše serca in zveličam vaše duše.

Da nam pa sveti Duh blagovoli pomagati pri tem zveličalnem opravilu, da nam vlije dar pobožnosti in učenosti v serce naše: pripravimo se tiho, vzdihnimo in poklicimo pobožno tega nebeškega učenika.

Razlaga.

1. Bog je ljubil; Bog pravim, ki prebiva v nepristopnej svitlobi; tisti gospod, ki je rekel: Bodi svet, in bil je svet; tisti gospod, ki je rekel: Bodi luč, bodi zemlja, bodi voda, in bila je luč, zemlja in voda; tisti gospod, ki je rekel: Bodi sonce in luna, in sijalo je sonce in svetila je luna in migljale so zvezde; tisti gospod, ki je rekel: Bodite živali vsake sorte, in lazile so kače in červi, plavale so ribe, pele so tice, rjule so zverine; tisti gospod, kterega ne moreta obseči nebo in zemlja, kteremu je sedež nebes, zemlja pa podnožje njegovim nogam; tisti gospod, kterega slave sta polna nebó in zemlja, ta vsemogočni, neskončni večni gospod — je ljubil. Da je ljubil, nikari se ne čudite; kajti Bog je sama čista ljubezen. To nam spričuje sveto pismo, to nam oznanuje vsaka stvar na svetu. Da, predragi, Bog je ljubezen, to je pglavitna lastnost njegova!

Bog je tedaj ljubil; koga pa je ljubil? Ljubil je svet. Beseda svet pomenja tu ljudi, pomenja rod človeški. Bog je tedaj ljubil nas ljudi. No, kaj pa so ljudje? S čim so si zaslužili ljubezen Božjo? Oni so, kakor vse druge stvari, delo njegovih rok. Čeravno je to stvar naredil iz persti, ilovice, vendar je bila dobra in popolnoma. In zato je tedaj ljubil Bog to stvar svojih rok, in storil mu vse, kar mu more služiti na srečo pa blagor. Da, Bog je ljubil ljudi; in ker je ljubil jih, zato so bili popolno srečni in blaženi. Ko bi še živeli prvi ljudje, ktere je vstvaril Bog s svojo roko, kaj bi nam rekli? Rekli bi nam gotovo: Mi smo bili presrečni, ker nas je Bog dejal v sv. raj, v prelep in prevesel vert. Živeli smo tam popolnoma svobodni, v obilnosti vsega, ter nismo vedeli, kaj je stradati, pomanjkanja terpeti. Živež smo imeli vedno pripravljen; sadje z drevesa življenja nas je mladilo in krepilo, in telo nam ni bilo podverženo smerti, niti nikakoršnim slabostim in boleznim. Ni nam bilo treba prenašati prevelikega mraza, ne prevelike vročine, nič nas ni nadlegovalo. In iz zemeljskega raja bi se bili brez britke smerti, brez vsake bolečine prav sladko in mirno preselili v raj nebeški. Z veselja bi bili prešli v veselje. O ljudje, ali niste bili res presrečni? Da, bili smo, odgovorili bi nam, ko bi mogli; ljubezen Božja nas je obsula z vsemi darovi, z vsemi radostmi. Ali žalibog, ni nam za dolgo trajal ta presrečni stan, skoraj nam je minul ta preveseli čas; zakaj grešili smo in se pripravili ob vso to srečo.

Ni drugače, v imenu Jezusovem zbrani bratje! Nehvaležna stvar se je iznejeverila Bogu in vzdignila se proti Bogu, prelomila je njegovo zapoved, postala mu je nepokorna in zoperna. Ljudje, od Boga toliko ljubljene ljudje, so se pokazili tako zelo, da so vsi zašli s pravega pota, ki vodi v nebesa; da so pozabili na Boga, svojega stvarnika; da so častili sonce, luno zvezde, celó živali, ča-

stili so te stvari kot Boga. Morebiti je pa takrat, ko so ljudje tako se obrnili od Boga, potekel in vsahnul studenec ljubezni Božje? Morebiti je takrat Bog nehal ljubiti ljudi? Ah res je, drugega pač nismo zaslužili, kakor to, da bi bil Bog obrnil od nas svoje obličje! Ali je pa to tudi storil neskončno dobri Bog? Ali nas je za vselej zavergel spred sebe? Ne, nikakor ne! Poslušajte, vi potomci Adamovi! Bog ni prizanesel prevzetnim angeljem, ampak jih je za vselej zavergel izpred sebe. Ali nas ni zavergel za vselej; nas nehvaležnih ljudi pa ni nehal ljubiti.

O svet, grešni svet, ali si bil vreden tolike ljubezni Boga, svojega stvarnika? Ali nisi zaslužil, da te pokonča in uniči za vselej? Pa vendar, — vendar je Bog ljubil svet, grešni svet! Ko bi Bog ne bil ljubezen, že bi davnej ne bilo nas na zemlji. Bog je tedaj ljubil nas ljudi. In tako sem vam odgovoril na prvo vprašanje. Poslušajte sedaj odgovor tudi na drugo vprašanje, namreč: Koliko nas je Bog ljubil?

2. Premišljujmo tedaj, koliko nas je Bog ljubil? Nu, tu pa moram že naprej in očitno povedati, da mi ni mogoče popolnoma odgovoriti na to vprašanje. Moj Bog, kje bi dobil besed jaz, umerljiva stvar, da bi vsaj nekoliko popisal, kako velika da je tvoja ljubezen? Tega, kako velika da je ljubezen Božja, ni mogel popisati niti prijatelj Božji sveti Lovrenc Justinian. On bi bil raje počeval vse peščene zernja v morju, kapljice vse vode po svetu in vse zvezde na nebu, kakor naštel vse dobrote ljubezni Božje. To se mu je vse videlo ložej, kakor z besedami popisati veličino ljubezni Božje. In zato je dejal: „Ako bi hotel naštetiti vse dobrote svojega stvarnika, spoznal bi, da jih je več kot peska v morju, kapljic v vodi, in zvezd na nebu.“ Tega niso mogli storiti sveti učenički, in kako bi pač mogel jaz? Pridi tedaj iz nebes kak duh angeljski, pa razloži nam, koliko je Bog svet ljubil. Vi serafini, vi se zato imenujete serafini, ker gorite z ljubeznijo. Posodi kateri serafin svoj ognjeni jezik kakemu kerubinu, o katerih priča beseda Božja, da si-jejo z umom in učenostjo, pa naj nam on razloži veličino ljubezni Božje. Pa kaj pravim? Serafinov jezik z modrostjo in učenostjo kerubinovo bi nam mogel povedati, koliko da je Bog svet ljubil? Niti serafin, niti kerubin, niti obadva skupaj nam ne razložita tega. Kajti tudi ona dva sta stvari, stvari omenjeni, in zato ne moreta izreči tega, kar je brezkončno, in se doseči ne da.

Ne ostaja nam tedaj bratje nič drugega, kakor zateči se k samemu včlovečenemu Sinu Božjemu, ki nas edini more naučiti, koliko da nas je Bog ljubil. On pa, naš nebeški učenik, pravi tako-le: „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina.“ V edinih teh besedah, da nam je Bog dal svojega edinorojenega Sina, je zapopadeno vse; ž njimi je izrečeno vse. Tisoč knjig ne bi moglo izreči več, kakor se izreče s to besedo. Da je Bog vstvaril svet, to je bila velika ljubezen. Da nam je daroval neumerlo dušo, vstvar-

jeno po njegovej podobi, tudi to je bila velika ljubezen. Da nas ni zavergel za vselej, ko smo se bili njemu iznejeverili in zelo ga žalili, to je bila velika ljubezen. Da je v prvem času pošiljal ljudem moše, s svetim Duhom navdihnjene, vodil in učil rod človeški, in budil ljudem v srcih vero in upanje v prihodnjega Mesija, tudi to je bila velika ljubezen. Največo ljubezen pa je storil nam s tim, da nam je dal svojega edinorojenega Sina. Poslušajte ljudje, Bog nam je dal svojega Sina! Od začudenja tresem se, čudim se, sem sam iz sebe, — — poklekujem — molčim! Samo duh moj se vzdiguje k tebi, o Bog! Vzdiguje se k tebi, ter se čudi tvojej neskončnej ljubezni. Kolika je ta ljubezen! Koliko morje ljubezni! V teh besedah je zapopadeno vse. Govori, kolikor ti drago, ljubezni te ne moreš izgovoriti nikdar, nikoli, niti zapopasti s svojim umom. Zato vsklika sveti Tomaž: „Milost Božja in ljubezen njegova je tolika, da nam je dal več, kakor moremo zapopasti!“ Bog — je dal — svojega — Sina. To je samo pet besed, ali je v vsakej njih morje neskončnih milost in dobrot! Bog, to je: neskončno popolnoma bitje, ki se ne dá popisati, — je dal, pa ne poslal, dal, pa ne posodil; ali kakor piše apostelj: izdal ga je; — namreč: „Izdal ga je za nas, in ni mu zanesel“. — Koga pa je dal, — izdal? Komu ni prizanesel zavoljo? Sinu, svojemu pravemu Sinu! Onemu Sinu ni prizanesel, ktereга je rodil od vekomaj, ki je ž njim tiste natore in tistega bitja, ki ga je ljubil toliko. Tega svojega edinorojenega Sinu, tega gospoda večne časti je izdal nam, „da, kakor piše sveti Tomaž Villanovčan, kot služabnik služi tri in trideset let.“

Ali se more tej ljubezni primerjati kterakoli na svetu? Kralj Celevksij, da ohrani oko svojemu sinu, izteknil je sebi desno oko. Slaba je ta primera! Koder, kralj atenski, da reši svoje podložnike, dal je pogubiti samega sebe. Slaba je ta primera! Celevksij je bil samo človek, in Koder je bil samo človek. Pervi se je daroval za sina, drugi pa za narod svoj — človek za človeka. Ali tu je Bog dal Sina, dal je svojega edinorojenega Sina, dal ga je za človeka. In za kakšnega človeka? Za človeka nepokornega, nejevernega, nehvaležnega, grešnega. Sedaj sini Adamovi, sodite sami, ali je ktera ljubezen tolika, kolikoršna je ta ljubezen?

Bog, to je neskončna ljubezen! In da bi jaz vas še dalje opominjal na ljubezen Božjo! Ko bi imeli kamenito serce, vendar bi se vnelo z ljubeznijo do Boga. O tem tedaj nič več! kajti saj ni mogoče, le pomisliti na toliko ljubezen Božjo, pa Boga ne ljubiti. Vendar pa rečem samo to: Svet, veseli se te neizmerne ljubezni Božje! Bog nas je ljubil toliko, da nam je dal svojega edinorojenega Sina. Nič tedaj ni na svetu, česar nam ne bi Bog dal, kedar potrebujemo; kajti če nam je dal, kar mu je bilo najljubše, dal nam bode gotovo tudi vse drugo. Veselega serca tedaj moremo vsklikati z apostelnom: „Ki ni prizanesel celo svojemu Sinu, ampak ga je izdal za nas vse; kako da bi nam ne bil tudi ž njim

vsega podelil?'' In tako sem vam odgovoril na drugo vprašanje. Sedaj vam hočem pa še na tretje odgovoriti. Čemu nas je Bog toliko ljubil?

3. Že vemo, da nas je Bog ljubil; vemo tudi to, koliko nas je ljubil; in sedaj premišljimo še: Čemu nas je toliko ljubil? Na kaj nas je namreč hotel nagniti s svojo ljubeznijo? Kaj je hotel s tim doseči? Preden vam pa odgovorim na to vprašanje, dovolite mi, da vam nekaj povem. Egipet je imelo zadeti sedem nerodovitnih let, in sicer zaporedoma. Ali bi bil po tem takem mogel le en človek živ ostati? In res, nastopilo je sedem nerodovitnih let, in sicer po versti; pa vendar ni noben človek lakote poginil. Kako pa se je to godilo? Bog je to naznanil kralju v sanjah, in poslal mu mladenčca Izraelca, ki je kralju po božjem razsvitljenju čudne sanje razložil. In mladeneč mu je pretolmačil sanje; kralj ga je poslušal, in v sedmerih rodovitnih letih se je preskerbel z obilno zalogo za sedem nerodovitnih, lačnih let. Na to hvaležni kralj bogaboječega mladenčca ni le postavil na prvo mesto celega kraljestva, ampak tudi, kakor pripoveduje prva Mojzesova knjiga, spremenil mu je imé Jožef, in ga imenoval odrešenik dežele. Pa zakaj je dal Bog kralju take sanje, Jožefu pa dar modrosti, da je razložil sanje. To je storil zavoljo svoje neizmerno ljubezni, da ne pogine nobeden človek. Zakaj je Bog, prašam vas nadalje, narodu izraelskemu, ko je štirideset let potoval po puščavi, pošiljal mano izpod neba, ter mu izlil čverste vode iz terdih suhih skal? Tudi to je storil iz ljubezni, da ne pogine ta narod.

Tako-le si ti, gospod in Bog moj, skerbel, da ohraniš ljudem telesno življenje! Nu poslušajte: ljudem je žugala mnogo strahovitejša smert kot je smert telesna; kajti mi smo bili otroci jeze, v nas ni bilo milosti in ljubezni Božje, in vrata nebeške so nam bile zaperte. Kaj si tedaj storilo usmiljenje večno, da nam ohraniš duhovno življenje, kaj si storilo za naše duše? Mnogo je storilo, premnogo bratje ljubi; storilo je toliko, da ni moglo več storiti. Dalo je namreč svojega edinorojenega Sina, „da se ne pogubi nihče, ki veruje va-nj, ampak zadobi večno življenje.“

Sini in hčere Adamove! Ako se kateri izmed vas boji in tresse za zveličanje svoje duše, on naj si zapomni, kar danes Oče nebeški govori na moje usta. Bog vam je dal svojega edinorojenega Sina, da se ne pogubi nihče, ki va-nj veruje, ampak zadobi večno življenje; ali kakor nadalje velj sveto evangelije: „da bi bil svet po njem zveličan“. Faraon, kralj egipški, ti si Jožefa imenoval odrešenika dežele; ali tvoj odrešenik je osrečil samo majhen del obširne zemlje, osrečil je samo Egipet, in osrečil ga je samo v tem, kar merljivo truplo zadeva. Ali ta naš odrešenik je odrešil ves svet; on je poravnal na drevesu sv. križa, kar je naš prvi oče Adam zakrivil na drevesu prepovedanega sadu. „On je, kakor je že davnej prerokoval Jezaija prerok; prevzel naše bolezni, in on je nosil naše bolečine; on

je bil ranjen zavoljo naših grehov, in potert zavoljo naših hudobij; pokorjenje je bilo nad njim zavoljo naših hudobij; pokorjenje je bilo nad njim zavoljo našega miru, in ž njegovimi ranami smo bili ozdravljeni.“ To prostovoljno njegovo terpljenje je bilo tolike vrednosti in cene, da se je preprosil Oče nebeški, ter nam hoče zavoljo tega terpljenja in zaslug svojega ljubega Sina, odpustiti grehe in zaslužene kazni, ter dati nam večno življenje, ako va-nj verujemo.

Glejte bratje v Jezusu! Zato nas je Bog ljubil toliko, da se ne pogubi nobeden izmed nas, ampak vsak zadobi večno življenje! To je namen, to je sad njegove ljubezni! Ljubi Bog, s čim smo si to zaslužili? Grešili so angelji, pa jim nisi dal odrešenika; grešili so ljudje, pa si jim dal svojega edinorojenega Sina, da jih reši večnega pogubljenja! O povejte mi ljudje, ali je mogoče tudi samo pomisliti na kako večo ljubezen? Povejte mi, ali nam je Bog mogel bolje spričati svojo ljubezen, kakor nam je spričal jo? Resnico je povedal sv. Janez, pravo resnico, kedar je pisal tako-le: „V tem se je shazala ljubezen Božja do nas, da je Bog svojega edinorojenega Sina poslal na svet, da bi po njem živeli.“ (I. Jan. 4, 9.) O naj se nam danes serce napolni s svetim upanjem! Upajmo, bratje ljubi: Ako verujemo v Jezusa Kristusa Sina Božjega, v njega upamo, njega ljubimo, ter po njegovem nauku ravnamo svoje življenje, — upajmo, da gotovo dosežemo večno življenje.

Sklep.

Tako sem vam, predragi, odgovoril na tri vprašanja. Da Bog nas je ljubil, ljubil tako, da je dal za nas, kar mu je bilo najljubšega; dal je svojega edinorojenega Sina; dal ga je zato, da se ne pogubimo, ampak zadobimo večno življenje! Neskončna ljubezen! In zato pokleknimo, ter zahvalimo Boga z dolžno hvaležnostjo za to neizmerno ljubezen. Od kod nam je to, o Bog, da si nas vstvaril po svojej podobi? S čim smo si to zaslužili, da si nas povišal nad vse druge stvari? Od kod nam je to, da, ko smo se bili tebi iznejeverili in pekel zaslužili, da nas nisi za vselej zavergel izpred svojega obličja? Ti si se nas usmilil po svojem usmiljenju, kateremu ni konca ne kraja. In zato hvala tebi Gospod, hvala večna! Tebi bodi čast in slava vekomaj! Amen.

Pridiga za praznik presv. Trojice, tudi I. pobinkoštno nedeljo.

„Pojdite, in učite vse narode, in kerščujte jih v imenu Očeta, in Sina, in svetega Duha.“ Mat. 28, 19.

V v o d.

Sveta cerkev tisto vero, ktere se derži, naznja po praznikih, ki jih v teku cerkvenega leta obhaja. Vsak praznik opominja verne kristijane na ta ali uni nauk sv. kat. cerkve. Tako nas današnji praznik spominja velike skrivnosti, da je Bog eden v bitju, trojen pa v osebah. Vidite bratje, vidite njeno materinsko skerb, s katero nas, bi dejal, za roko vodi, da bolj popolnoma spoznamo Božje skrivnosti. Kakor nas o Božiču spominja neskončne ljubezni Boga Očeta, ki je človeški rod ljubil toliko, da je poslal na svet svojega edino-rojenega Sina; kakor nas spominja o vélikej noči ljubezni druge božje osebe, ki nas je odrešila in zveličala; in kakor je binkoštno praznike vstanovila vzlasti na čast tretjeje božjeje osebi, ktera nas posvečuje; kakor pravim na vsak teh poedinih praznikov vsakej poedinej osebi božjeje daje spodobno čast in hvalo, tako je današnji praznik, prvo nedeljo po vseh teh treh velikih praznikih, postavila na čast vsem trem božjim osebam skupaj.

Kar smo tedaj, dragi moji, na vsak poedini od pretečenih treh praznikov delali na čast vsakej božjeje osebi posebej, to danes delamo s ponižnim srcem na slavo vsem trem osebam božjim skupej. Danes se spominjamo vzlasti tistih neskončnih milost, ktere nam je podelila vsaka poedina oseba, in ktere nam deli še sedaj. Preponižno se vklanjamu Bogu troedinemu, preserčno se zahvaljujemo za to, da nas je vstvaril, odrešil in posvetil. Spominjamo pa se danes tudi, da je Sin Božji poslal po svetu svoje učence, in jim naročil: „Pojdite, in učite vse narode, in kerščujte jih v imenu Očeta, in Sina in svetega Duha“. In razšli so se ljubi učenci njegovi, ter spolnovali zapoved njegovo; oni so učili in kerščevali narode. Pa tudi nas je bila o svojem času došla ta sreča, tudi mi smo bili kerščeni v imenu Očeta, in Sina, in svetega Duha. Kristijani in bratje, kolika milost nas je s tim došla! Nu, ali pa pomislite tudi kedaj na tiste milosti, ktere so vam bile podeljene pri svetem kerstu v imenu Očeta, in Sina, in svetega Duha? Prepričan sem, da ste vi vsi, v imenu Jezusovem zbrani, hvaležni za te prejete dobrote. Da pa se pomnoži hvaležnost vaša, sklenil sem danes govoriti o svetem kerstu, ter vam razložiti, da je

kerst velik in svet-zakrament. To nam pričajo:

1. Velike milosti, ktere dobivamo pri svetem kerstu; in

2. lepi obredi ali ceremonije, ktere vidimo pri sv. kerstu.

Trojedini Bog, blagoslovi nas v to ime s svojim svetim blagoslovom! In zato, bratje ljubi, povzdignite gori k Njemu svojo pamet in svoje serce, ter malo pomolite za-me, ki vam bom govoril v imenu presvete Trojice!

I. del.

Velike so milosti, ktere zadobivamo pri svetem kerstu. Pri sv. kerstu

1) smo se očistili vseh grešnih madežev, in se znebili vseh kazni, ktere smo zaslužili z grehom. Rojeni smo bili kot otroci jeze, ter nismo imeli nič, s čimur bi bili mogli se prikupiti gospod Bogu. Bili smo grešni potomci svojega grešnega praočeta, na nas je ležalo preklestvo Božje, zaperte so nam bile vrata nebeške. Mi smo bili stvari uboge, grešne, kazni vredne; in taki bi bili tudi ostali, ako bi se nas ne bil usmilil usmiljeni Bog. Ali večni usmiljeni Bog se nas je usmilil, ter storil, da se je spolnilo, kar je pre-rokoval Ecehiel preroku, rekoč: „In izlil bom na vas čiste vode, da bodete od vseh svojih gnjusob očiščeni.“ (Eceh. 36, 25.)

S to obetano kopeljo — kopeljo svetega kersta, nas ni samo očistil usmiljeni Bog vsakega greha, ampak nam je odpustil tudi zasluženo kazen, da tako po besedi svetega Pavla aposteljna „ne ostane nič madeža na onih, ki so bili kerščeni v imenu Jezusa Kristusa“.

Sini Adamovi, pomislite, kolika je to milost in sreča! Velika je milost Božja, da nam je dal časno življenje; ali mnogo večja je milost, da nas je preporodil na večno življenje. Kako smo tedaj dolžni hvaliti Boga, da nas je očistil in opravičil v tej kopelji! Naman, vojvoda sirskega kralja, se je po nasvetu Elizeja preroka skopal sedemkrat v reki Jordanu; in ker je ozdravel po tej kopelji, ter očistil si gobovo telo, zahvalil se je priserčno za to preroku. Ali koliko bolj smo mi dolžni hvaliti Boga, da nam je očistil dušo od mnogo gerših gob, od gerdobe in gnjusobe greha! Kristijanje in bratje, sodite sami, ali niste res pri svetem kerstu prejeli veliko milost? In zato spoštujte in cenite to milost, nikar znova ne gnjusite z grehom svoje duše, nikar nalašč ne dirjajte v nemilost in jezo Božjo. Poslušajte, kako vas opominja sveti Gavdencij: „Oprani ste z zveličalnim kerstom; ne vračajte se tedaj po takej svetej kopelji v nečiste mlake, ampak varujte zadobljeno čistost.“ Sv. kerst pa ni samo očistil nas ter rešil kazni, ampak tudi

2. bogatí nas še z drugimi prevelikimi darovi. Človek, ako bi mogel umeti s svojim umom vse te darove, ter jih dostojno ce-

niti, prepričal bi se še boljše, da je kerst velik in svet zakrament. Poslušajte bratje ljubi, kaj je ta zakrament storil v nas razen tega, kar sem vam povedal do sedaj. Po njem Bog ni samo povernil našej duši zgubljeno nedolžnost, ampak po svetem kerstu smo postali tudi učenci Jezusovi, udje njegove svete cerkve, otroci Božji in dediči nebeškega kraljestva. „Kteri so bili kerščeni, veli sveti Janez Zlatoustnik, se niso znebili samo sužnosti grehove, ampak so postali tudi sveti; pa ne samo sveti, ampak tudi pravični; ne samo pravični, ampak tudi otroci Božji; ne samo otroci Božji, ampak tudi deležniki, ne samo deležniki Božji, ampak tudi njegovi sodeležniki; ne samo njegovi sodeležniki, ampak tudi njegovi udje; ne samo njegovi udje, ampak tudi tempelj njegov; ne samo tempelj njegov, ampak tudi orodje svetega Duha.“ Ljubi Bog, s čem smo si to zaslužili? Kolike so to milosti! Molčé preidem to, da smo po svetem kerstu postali udje cerkve Božje; reči hočem samo to, da smo postali otroci Božji. Gospod in Bog naš, kolika je to imenitnost! Tudi jud in ajd se vklanjata tvojemu veličastvu, in kličeta te, ali kličeta te le kot svojega gospoda in stvarnika. Ali mi kristijanje, mi te smemo klicati: Oče naš! Ker si pa nam ti oča, mi pa otroci tvoji, zato je tam gori pri tebi naš dom, naš delež. Kolika je to milost, kličem zopet! Kako tedaj mora sveta biti ona kopelj, s katero zadobivamo tolike milosti! Bog, na ktereга dihlej se ziblje morje, kateremu na ljubo se vstvarjajo in propadajo svetovi, pred ktereга svitlobo otemni solnce, ta brezkončni in vsemogočni Bog je naš oča, mi pa otroci njegovi! In nebesa, presrečno in preblaženo prebivališče, kraj vseh radosti in sladkosti, kjer se Bog z obličja v obličje kaže svojim izvoljencem, nebesa so naša dedščina! Kaj je svet, kaj so vse radosti in sladkosti, vse blago in bogastvo njegovo, ako se primerja z onim veličastvom, ki nas tam čaka? Trojedini Bog, zakaj mi nisi dal izgovornosti serafinske, da bi mogel danes dostojno oznanovati tvojo sveto, neskončno ljubezen in dobroto? O kako bi rad vredno poveličeval in počesčeval tebe, kopelj kerstna! Ti si nevsahljiv studenec milosti Božje; ti sveti kerst, si kot vrata, skozi ktere se gré v cerkev, ti ključ, s katerim se odpirajo vrata nebeške! Sedaj pa sodite sami, bratje, ljubi, ali ni res kerst velik in svet zakrament? Ali ni res, da smo srečni, ker smo kerščeni? O ko bi vsi obrajtali in cenili sveti kerst tako, kakor sveti Ludovik, kralj francoški! On je bival najrajše v mestu Poasiaku, kjer je bil kerščen. In večkrat je rekel: „Tu sem dosegel večo slavo, večo imenitnost in več dobrot, kakor v Remešu, kjer sem bil kronan za kralja.“ Prevelike so milosti, ki nam izvirajo iz svetega kersta; za to pa je sveti kerst velik in svet zakrament. To pa tudi pričajo lepi obredi ali ceremonije, ktere vidimo pri sv. kerstu; o tem pa v drugem delu.

II. del.

Nekrščeni ne smé v svetišče Božje. Kdor ni kerščen, ne more biti deležnik tega, česar je deležen le kristijan; zato pa se ne spusti prej v cerkev, preden ne izreče volje in želje, ali sam ali po botrih, da želi biti kristijan. Tedaj duhovnik pristopi h kerščencu, in popraša botra, ki ga zastopa, „kako hoče, da mu bodi imé“? Zato, da ima človek vedno pred očmi lep izgled, po katerem naj ravná svoje življenje, da imá pri Bogu prijatelja in branitelja, dobi dete imé kakega svetnika ali svetnice.

Ko izvé duhovnik kako bode detetu imé, popraša, kaj želi od cerkve Božje? In boter mesto deteta odgovorí: „Vero.“ In duhovnik popraša: „Kaj ti da vera?“ Boter zopet odgovorí: „Večno življenje!“ In duhovnik priporoča: „Ako tedaj hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi: Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega serca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje misli; in svojega bližnjega kakor sam sebe.“

Na to zaklinja duhovnik nečistega duha, naj odstopi mesto svetemu Duhu, in dihne trikrat v kerščenca. Kakor je sveti Duh oživil prvega človeka, in kakor je Jezus dihnil v aposteljne in podelil jim svetega Duha, ravno tako tudi kerščenec prejme svetega Duha, in ž njim tudi milost Božjo.

Ker pa Duh sveti prebiva samo v sercu bogaboječem, zato prekriža duhovnik dete na čelu in na persih, in s tim naznanja, da mora nauk Božji ne samo z glavo sprejeti in v glavi nositi, ampak tudi ohranjati v sercu, ter postati tako tempelj svetega Duha. In zato moli duhovnik, naj Bog pod svojo brambo sprejme kerščenca, naj mu bode ščit, naj ga varuje vedno s svojo očinsko roko. In v znamenje tega položi duhovnik roko na dete.

Jedila se solijo, da bolj dišijo človeku in da se ne skazé tako lahko. V znamenje tedaj, da mora kerščencu osladiti in priljubiti se to, kar je nebeško, in da se mora varovati vseh spak grehovih, ter biti, kakor pravi Zveličar, „sol zemlje“, dene mu duhovnik v usta malo blagoslovljene soli ter prosi ob enem, da bi mu sveti Duh v sercu zbudil in poterdil voljo k vsemu dobremu.

Na to duhovnik zopet moli, naj za vselaj hudobni in nečisti duh izostane od kerščenca, in potem mu prekriža čelo; s tim ga hoče opomniti, da mora rad nositi jarem Jezusov, ter raje prenašati križe in težave, in tudi smert preterpeti, kakor si dušo s kakoršnim koli grehom omadeževati. Na to položi še enkrat roko na kerščenca, v znamenje, da mu deli obilico darov in milosti Božjih. Med tem prosi, da bi rastel na čast in slavo Bogu, in na veselje dobrim ljudem, da bi dan na dan napredoval v slehernem zveličalnem znanju in modrosti, ter iskal samo tega, kar je Bogu dopadljivo.

Sedaj podá duhovnik kerščencu naramnico ali štolo, in ga pelje v cerkev Božjo rekoč: „Pojdi v cerkev Božjo, da boš s Kristusom večnega življenja deležen;“ in to se zgodi v znamenje, da se sprejmlje v občino ali gmajno pravovernikov.

Potem molijo duhovnik in botra apostoljsko vero, Oče naš in česčeno Marijo. Vero molijo zato, da pokažejo, kako hočejo terdno verovati vse to, kar Bog zapoveduje verovati; Oče naš zato, ker je ta molitev, ki jo je učil sam Jezus, in je naj izverstnejša; česčena Marija pa, ker je Marija naša mati, kterež se mora novorojenec koj z začetka priporočiti v varstvo.

Za tem zaklinja na novo nečistega duha, naj beži od kerščenca, ki bode postal tempelj živega Boga. In na to, kakor je Jezus tistega gluhomuteca, o katerem pripoveduje sveti Marka, ozdravil s tim, da je položil svoje perste v njegove ušesa, ter se doteknil njegovega jezika z blatom, med kterega je umešal nekaj prahu in slin; ravno tako se tudi duhovnik dotekne s slino ušes in nosa kerščencevega ter ga opominja, naj odslej besedo Božjo ne samo zvesto posluša, ampak tudi spolnuje, naj bogaboječe živi in tako razširja prijeten duh dobrih del.

Pri kerstnem kamnu duhovnik popraša kerščenca, ali se odpové hudiču in njegovemu dejanju, in njegovemu napuhu? Kedar na vse to odgovoré botri mesto deteta, mazili ga duhovnik s svetim oljem na persih in med lopaticama, to v znamenje, da, kakor olje jači in krepi, tako naj se krepi tudi kerščenec, da se zamore kot hraber vojak Jezusov vojevati proti vsemu, kar se vstavlja Jezusu Kristusu.

Na to duhovnik vpraša kerščenca, mesto kterega botra odgovarjata, vpraša ga: Ali veruje v Boga Očeta, Sina in svetega Duha? Ali veruje vse to, kar uči sveta mati cerkev katoliška? Ali veruje v občestvo svetnikov, odpušcanje grehov, vstajenje mesa, in večno življenje? In kedar se mu odgovori na vse to, popraša duhovnik, ali hoče kerščen biti?

Sedaj nastaje tisti veliki trenutek, kterega se veselé tudi angeli v nebesih. Duhovnik namreč vzeme vode, oblije kerščenca po glavi, ter govori: „Jaz te kerstim v imenu Očeta, in Sina, in svetega Duha.“ Kako da so mogočne te besede, kaže nam naslednja dogodba. V pričó cesarja Dioklecijana je hotel nek gledališki igravec sv. kerst na smeh postaviti in rimskemu ljudstvu kratek čas delati. In dela se, češ, da bi se dal kerstiti; dá si tedaj glavo z vodo politi, ter izgovarjati nad sebó pred omenjene besede; in naposled se tudi ogerne z belo obleko. Ali ko bi trenul, zgodi se ž njim prečudna sprememba. Iz zasmehovalca vere Jezusove postal je veren kristjan, in naposled tudi mučenec Božji. Tisti hip, ko se je dal politi z vodo, omeči in predela ga milost Božja toliko, da se je obernal k cesarju in k vsemu tam zbranemu ajdovskemu ljudstvu in zaklical: „Gospodar, do sedaj sem merzil kristijane, ter se

učil njih skrivnosti zgolj zato, da sem mogel zasmehovati jih. Ali ko se je voda doteknila mojega telesa, kedar sem na vprašanje, ali verujem? odgovoril, da verujem: zagledal sem nad glavo množico svetlih angelov, ki so mi brali iz velike knjige vse grehe, ktere sem storil od mladih nog. Na to so pomočili tisto knjigo v vodo, in knjiga je postala bela kot sneg. Nu, vsegamogočni cesar in vi vsi, ki ste do sedaj se smejali temu zakramentu, verujte z menoj, da je Jezus pravi Bog, da je On resnica in luč, da edino po njem moremo zadobiti odpuščanje grehov!" Glejte ljubi bratje, koliko se je spremenil ta človek, kako je na njega delala moč, kterej se ni mogel ustaviti! Pri svetem kerstu v onem velikem trenutku izliva sveti Duh obilico darov in milosti svojih na vsakega kerščenca, ter ga tisti čas stori za svojo posodo, za svoj tempelj tako, da od tistih dob človek ni več svoj, ampak njegov. O presrečni in preblaženi trenutek! To je trenutek, ki bi ga moral vsak kristijan blagoslovljati do vekomaj.

Nu pojdemo dalje. Da se pokaže, in da se vidi, da je kerščenec Jezusu, kot pomaziljenec v Gospodu pridružen, ter postal deležnik njegove kraljevske in duhovniške časti: pomazili mu duhovnik glavo s križmo, in moli, naj bi mu bil vselej na pomoč trojedini Bog, naj bi ga poterdoval, da v službi njegovej stanovitven ostane do konca, ter po srečnem boju doseže krono večnega življenja.

Za tem položi ná-nj belo oblačilo, in to v znamenje, da je očiščen po svetem kerstu, in da naj dobljeno čistost in nedolžnost varuje do tistega dne, kedar ga glas angeljske trobente pokliče na sodbo pred sedež Božji.

Po tem mu podá gorečo svečo v znamenje, da je izšel iz teme zmote in nejevere na svitlobo Božje resnice; in da, kakor sveča gorí, in sveti, tako mora tudi njegovo serce goreti v ljubezni Božjej, in življenje njegovo svetiti, „da ljudje vidijo njegove dela, ter hvalijo Očeta, ki je v nebesih.“ Naposled ga pusti s temi besedami: „Pojdi v miru, in Gospod naj bo s tobó! Amen.“

Glejte, bratje ljubi, kako so vzvišeni sveti in lepi obredi, ktere vidimo pri sv. kerstu. Sedaj sodite sami, ali se ne vidi tudi iz teh obredov, da je sv. kerst velik in svet zakrament? Kakor tihi dež, ki pada na suho zemljo, obeta rodovitnost, ravno tako tudi ti obredi znamenjujejo obilico darov in milosti Božjih, ki padajo na človeka pri sv. kerstu.

Sklep.

Kerst je tedaj velik in svet zakrament; je zakrament nove zaveze, po katerem se nam delé velike milosti. No žalibog, da tako radi pozabljamó tistih milosti, ktere smo prejeli v tej presvetej kopalji v imenu presvete Trojice. Ah kako pogostokrat lehkomiselnó tergamo tisto sveto vez, s ktero smo se bili pri svetem kerstu

Bogu zavezali. Kako pogostokrat prelomljujemo tisto pogodbo, katero smo se bili napravili z Bogom pri svetem kerstu. Kako pogostokrat ne spolnujemo tistih obljub, s katerimi smo se zavezali Bogu na usta svojih botrov! Ah kamo si prešla ti sveta nedolžnost, katero smo bili prejeli pri svetem kerstu? Tebe smo varovali samo nekaj let, dokler smo še srečno živeli v letih detinske mladosti. Ali ko smo malo odrastli, ah tedaj nam je hipoma poparila slana grešnega poželjenja žlahni cvet svete nedolžnosti. In zato trojedini Bog, ponižno danes poklekujemo pred tebe, ter v prahu zemlje izpovedujemo svojo grešnost. Ob enem te pa prosimo: sprejmi nas nazaj v svojo milost, kakor si nas bil sprejel, ter posinovil in pohčeral, kedar smo bili kerščeni v imenu presvete Trojice, kterež bodi čast in slava vekomaj! Amen.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Čast. gosp. Link Bal. je dobil faro Šent-Juri na Stermen sekularisirani frančiškan o. Kapistran Barborič je bil v škofijo prevzet in pride za kaplana v Železno kaplo. Umerl je č. g. Š a c bl. provizor v Št. Pavlu na Zili. R. I. P.

Ljubljanska škofija. Č. g. Križaj Juri je dobil dekanijsko faro Kamnik, č. g. Böhm Ign. lokalijo sv. Jakoba ob Savi, in č. g. Zorc Ant. lok. Žalna. Č. g. Mekinec Fr. pride za kaplana na Brezovico. Umerli so č. g. Prusnik Fr., korar, Peharc Šim., dekan in o. Emilijan Stukelj, frančiškan. R. I. P.! Radoliško dekanijo oskerbljuje č. g. Keše Silv., fajm. v Begunjah.

Lavantinska škofija: Č. g. Groskopf M. je dobil naslov duhovskega svetovalca; č. g. dr. Lipold Jan. faro pri sv. Martinu poleg Šaleka; č. g. Štor Jož. faro v Sevnici. Za provizorja gresta č. g. Ozmec Fr. na Ptujsko goro in Vraz Jož. pri sv. Križu blizo Maribora. Č. g. kaplani so prestavljeni: Krušič Jak. v Gornji grad, Dupeljnik Greg. v Negovo, Ulčnik Jož. v Poličane, Škorjanec Fr. v Ulimje, Vraz Jož. starši na Ptujsko goro, Jančar Fr. k sv. Marku pri Ptujem, Kolenko Mart. v Švičino. V pokoj se podasta č. g.: Polak Fr. in Pirkovič Fr. Umerl je č. g. žup. Švarec Jan. R. I. P.! Dekanija sv. Martina pri Šaleku se bo v prihodnje imenovala: „Dekanija v Šaleski dolini.“ —